

Et globalt chok til et dødt system

Leder fra LaRouchePAC, 9. november, 2016 – Donald Trumps slående valgsejr tirsdag kan kun korrekt forstås i sammenhæng med globale udviklinger, der alle reflekterer en stærk, folkelig afvisning af systemet med krig og åger, der har domineret det transatlantiske område i de seneste seksten år med Bush' og Obamas præsidentskaber. Denne revolte har en international karakter og reflekteredes i juni måned i år, da britiske vælgere afviste den Europæiske Union i Brexit-afstemningen. Vi ser refleksioner af denne revolte i Tyskland, hvor Merkel-regeringens anti-russiske politikker møder en mur af modstand, inklusive fra ledende tyske industrikredse, der ser handel og samarbejde med Rusland som et eksistentielt krav.

Dette mønster går længere end til betydningen af begivenhederne i USA alene, hvilket på ingen måde skal forsmå betydningen af de amerikanske vælgers revolte imod Wall Street/Washington-etablisseret. Et betydeligt antal amerikanske vælgere så Hillary Clinton som en fortsættelse af de seneste 16 års gamle, dårlige politikker, og de så hende desuden som en person, der ville få os ind i en krig med Rusland, som kunne betyde afslutningen af liv, som vi kender det, på denne planet.

Valget af Trump var et valg imod faren for krig, der i stigende grad kom til at være associeret med Hillary Clintons anti-Putin tirader under hele kampagnen. Det var et valg for en overhaling af USA's økonomiske politik, der begynder med genindførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling, som Trump åbent tilsluttede sig under en vigtig kampagnetale i Charlotte, North Carolina, hvor han også advarede om, at Hillary Clinton ville starte Tredje Verdenskrig, hvis hun blev valgt.

Mandatet fra 8. november er givet til en fornyelse af traditionelle, amerikanske politikker og værdier, der begynder med en genoplivning af realøkonomien gennem anlægsinvesteringer i infrastruktur og genopbygning af industrien.

Lyndon og Helga LaRouche leverede et stærkt budskab i en dialog med medarbejdere den 9. nov., **der i uddrag blev udsendt på LPAC-TV som et specielt webcast efter valget.**

Hr. LaRouche krævede en »New Deal for Universet«, der omfatter en genoplivelse af USA's rumprogram, i partnerskab med nationer som Kina, der har fortsat menneskeheden udenjordiske forpligtelse, mens USA, under præsident Barack Obama, rent faktisk har lukket det engang storslåede amerikanske rumprogram ned. Både Lyndon og Helga LaRouche understregede, at tiden er inde til, at menneskeheden må se længere end til kun nationale interesser, og til menneskeheden som helhed.

»Vi må række ud og se menneskeheden i et større lys ved at udvide menneskeheden magt ud i universet«,

erklærede hr. LaRouche.

Der er en global bevægelse, der går i retning af sådanne dybtgående ideer og udfordringer. Denne bevægelse reflekteres i Kinas lederskab inden for udforskning af rummet og i det voksende kinesisk-russisk-indiske samarbejde omkring udviklingen af det eurasiske område, gennem storslåede infrastrukturprojekter. Det er kun i sammenhæng med disse globale, dybtgående forandringer, at den fulde betydning af tirsdagens valg kan blive korrekt forstået. Afvisningen af det gamle, døende system, der er vældet ud af de amerikanske vælgere, er et begyndelsespunkt, men ingen garanti. Det vil kræve arbejde, men vejen er afstukket.

Foto: Den valgte præsident Donald Trump under sin første optræden til et offentligt borgermøde, 19. august, 2015, i

Pinkerton Academy i Derry, NH. (Photo: Michael Vadon CC-SA).

Og nu til den virkelige kamp – imod Wall Street

Leder fra LaRouchePAC, 8. november, 2016 – Med begyndelse i sin **Internet-udsendelse efter valget, kl. 1:00 EST onsdag**, mener LaRouchePAC, at amerikanerne nu kan genoptage den kamp, der virkelig har betydning for deres fremtid og nationens overlevelse.

De kan fortsætte, hvor de slap, med at rette op på kampen mod terrorisme, hvor de tvang den saudisk/britiske rolle ud i det åbne denne sommer og besejrede præsident Obamas forsøg på at nedlægge veto mod »Loven for juridisk retfærdighed mod sponsorer af terrorisme« (JASTA). Der er nu en mulighed for at vinde juridisk retfærdighed mod Wall Street, begyndende med en ny Glass/Steagall-lov.

Både Donald Trump, der har lovet at genindføre Glass-Steagall, og Hillary Clinton, der er imod en sådan genindførelse på vegne af Wall Street, vidste, at dette er et spørgsmål om en umiddelbart afgørende handling for amerikanerne. Den tidligere chef for Commodity Futures Trading Commission[1], Bart Chilton, blev i et Bloomberg-interview på valgdagen spurgt, om der var nogen af Trumps politikker, der kunne være stærke nok til at blive vedtaget af Kongressen under et Hvide Hus med Clinton. Chilton svarede, »Dette er overraskende – men Donald Trump var ikke særlig klar om ret meget i sit program, men der var én ting, han udtalte sig klart om: at bringe Glass/Steagall-loven tilbage.«

Det repræsenterer økonomisk retfærdighed, som et stort antal amerikanere ønsker og nu virkelig kan kæmpe for.

Onsdagens Internet-udsendelse på <https://larouchepac.com> vil gøre det klart, hvad en succes i denne kamp kan føre til. Vi må have udstedelse af statskredit til produktiv beskæftigelse og produktivitet, ved at iværksætte højteknologiske infrastrukturprojekter. Dette behøver igen en »videnskabelig drivkraft« for en økonomisk genrejsning, med opnåelse af fusionskraft og udforskning af rummet som videnskabens fremskudte grænser. Det betyder et samarbejde med de asiatiske magter omkring den »Nye Silkevejs« projekter, både på Jorden og i rummet.

Amerikanerne er enige om dette: om beskæftigelse, der er produktiv og må give bedre løn; om en ny, national infrastruktur; om at afslutte 15 års uophørlige, katastrofale krige under Bush og Obama.

Vi står over for de næste to måneder, hvor vi stadig har en Wall Street-marionet i Det Hvide Hus; og måske vælges endnu en sådan til hans efterfølger. At Barack Obama fuldstændig har svigtet det amerikanske folk og efterladt dem økonomisk ødelagt og døende, siden krakket i 2008, blev ligefremt indrømmet af Bill Clinton selv under en privat fundraiser-begivenhed for et år siden, i skadende bemærkninger, der sluttelig, men først på valgdagen, blev offentliggjort.

Og Hillary Clinton »er ikke Bill«; efter i fire år at have tjent som Obamas »marionet for marionetten«, er hun blevet en rig kvinde ved at få betalt enorme summer for at tale ved 50 hemmelige strategimøder for Wall Streets og City of Londons topbankierer. Hun tilhører Wall Street; de har ærligt og redeligt købt hende. Det amerikanske folk kan ikke se hen til hende for noget som helst. Kun krig: Obamas politik, i en eskaleret form, med krige og provokationer imod Rusland og Kina.

Uanset, hvem, der har »vundet« præsidentvalget, så har millioner af amerikanere forstået, at nationens fremskridt nu afhænger af *deres egne* handlinger; og at de er rede, og forhåbningsfulde nok, til at handle.

Foto: Statuen af George Washington ser ud over New Yorks Børs fra Federal Hall (USA's første parlamentsbygning). [photo Gryffindor/wikimedia]

[1] uafhængigt regeringsorgan, der regulerer handel med futures og optioner på råvaremarkedet

Lyndon LaRouche: »Hillary er fjenden; hun er fjende af det amerikanske folk«

Leder fra LaRouchePAC, 7. november, 2016 – Med blot få timer tilbage før præsidentvalget i USA, har *Time Magazine* med forsiden på sin aktuelle udgave indfanget stemningen i landet omkring valgprocessen: Den viser Hillary og Trump, der holder et skilt med ordene, »Enden er nær«.

14. november, 2016, forsiden af *Time Magazine*.

Men tingene står ikke lige i dette valg. Næsten alle forsøger at finde ud af, hvem af de to, der er det mindste onde, og med pressen, der konstant kværner om den »totalt splittede nation«. Men, Lyndon LaRouche har i løbet af de seneste uger gjort det klart, at nationen i realiteten ikke er splittet –

der er næsten enstemmighed mht. hadet til Wall Street; med kravet om Glass-Steagall for at knuse de for-store-til-at-lade-gå-ned spekulative monstrøsiteter på Wall Street; med had til de evindelige krige, vi har udkæmpet under Bush og Obama; med had til den åbenlyse planlægning af en atomar konfrontation med Rusland og Kina; med had pga. disintegrationen af USA's produktive økonomi og nationens infrastruktur; med had pga. narkoepidemien, der har flået familier i stykker og ødelagt millioner af amerikaneres liv, med en Obama, der prædiker legalisering af narkotiske stoffer; og, frem for alt, had til Obama. Det, der mangler, er en positiv vision af, hvad Amerika kan være, for sig selv, og for verden.

Det er dette svælg i folks vision, som det program, LaRouche har præsenteret, hans Fire Love, er skabt for at udfylde, for at genoprette optimisme i en demoraliseret nation. Og der er tegn i hele nationen på, at dette koncept er ved at vække det amerikanske folk til denne store opgave, på et stort tidspunkt i historien. Flertallet af det amerikanske folk ønsker Glass-Steagall; industrilederne ønsker adgang til kredit, for at producere og skabe jobs; nationens videnskabelige ledere er rede til at genoprette amerikansk lederskab i rummet, i udvikling af fusionskraft, og til at oplære en ny generation af videnskabsfolk. Dette er den inspiration, som nationen har brug for, for at hæve sig op over det degenererede, politiske lederskab og den degenererede kultur, der er kommet over landet, og til at genindføre politikker i Hamiltons tradition, og som skabte denne storslåede nation. Vi kan, og må, genoprette denne rolle i dag. Med i sandhed store ledere, der nu leder Rusland og Kina, som allerede er i færd med at opbygge resten af verden gennem win-win-samarbejde inden for videnskab og udvikling, må USA simpelt hen tilslutte sig dette nye paradigme og fremme det, snarere end at true med at sprænge det i luften.

Enhver bestræbelse på at opnå dette revolutionære skift i

Amerika må begynde med at bekæmpe Barack Obama og hans klon (eller noget, der er værre), Hillary Clinton. Netop i dag har NATO-chef Jens Stoltenberg annonceret, at 300.000 tropper i Europa skal placeres på »alarmberedskab« for at forberede til krig med Rusland, samtidig med, at Hillary fortsætter med at skringe op om, at Rusland og KGB truer den vestlige verden, og at de er skyld i hendes potentielle tab i præsidentkapløbet. Selv den Grønne præsidentkandidat, Jill Stein, der er modstander af Trump i stort set alle spørgsmål, er enig med ham i, at Hillarys annoncerede planer om flyveforbudszoner i Syrien, »er det samme som en krigserklæring mod Rusland« og advarede borgere om, at, »i dette valg afgør vi ikke alene, hvilken slags verden, vi skal have, men også, om vi vil have en verden eller ej, i fremtiden«. Dette er selvfølgelig den samme advarsel, som Lyndon LaRouche har fremført, siden Londons og Wall Streets systemiske og eskalerende overtagelse af regeringspolitikken, i kølvandet på mordet på John Kennedy.

Der bliver ingen pause, ingen »hvedebrødsdage« for hvem så siden bliver valgt denne tirsdag. I dag understregede LaRouche, at »vi har kurs mod en stor krise – en meget stor krise«. Befolkningen er i oprør over nationens kollaps og vil kræve reelle løsninger omgående. En afslutning af Obamas kriminelle krigsførelse, en indførelse af Glass-Steagall, kan ikke vente på en ny regering i januar. Befolkningen er klar til at handle, og må handle, omgående.

Foto: Præsident Barack Obama og udenrigsminister Hillary Clinton ved ambassadør Chris Stevens' bisættelse, 14. september, 2012.

Historien elsker paradokser

Leder fra LaRouchePAC, 5. november, 2016 – Mellem oktober og begyndelsen af november er der opstået et stort paradoks i USA. På den ene side hører vi om millioner af amerikanere, der føler afsky, og endda fortvivlelse, over præsidentkampagnen og kandidaterne. Men samtidig er der en mærkbar forudanelse i nationen om, at den tid ikke er langt væk, hvor Amerika vil blive i stand til at vende sin opmærksomhed på, og sætte alle sine bestræbelser ind på, det »menneskelige, personlige og sociale livs positivt bekræftende mål og behov« – uden at se sig tilbage til Obama/Bush-årenes sorg og skam.

Man havde sandsynligvis aldrig forventet dette, og man kan måske ikke forklare det, men det er uomtvisteligt til stede, når man først har opfattet det. Det skyldes ikke kandidaterne eller kampagnerne – meget langt fra. Årsagen skal findes i selve den menneskelige ånd; årsagen er den »guddommelige gnist«, der findes i mennesket, og som taler gennem det håb, som så mange af vore borgere pludselig opdager, at de er fælles om – tilsyneladende på trods af alt det andet.

Percy Shelly forstod alt dette, da han skrev »Til forsvar for poesien« og andre værker. Det samme gjorde den tyske »Frihedens skjald«, Friedrich Schiller.

Er dette uventede håbets kildevæld i overensstemmelse med virkeligheden? Er muligheden virkelig til stede for en genfødsel af noget, der er endnu bedre end John Kennedys Amerika, der førte verden opad til udforskning af det grænseløse rum, og samtidig førte den mod overvindelse af fattigdom, underudvikling og krig på Jorden? Svaret må blive, ja: dette håb har gyldighed; det bedrager dig ikke. Hvorfor dette er sandt, er et dybtgående spørgsmål – men svaret kan hurtigt opsummeres ved at bemærke, at lovene for det menneskelige, skabende intellekt, dvs., lovene, som skabes af vores fornuft, er lig lovene for universet.

Der findes ingen garantier; og det vil kræve en enorm, koordineret moralsk og intellektuel indsats, der kan sammenlignes med total krig, men muligheden er til stede, på dette sene tidspunkt, for at redde vores nation.

En vigtig del af omstændighederne for forandringen af vore borgeres mentalitet har været det i sandhed heroiske lederskab, som Ruslands præsident Putin har udvist (uanset, hvad Hillary Clinton måtte sige), og som Kinas lederskab har udvist. De har ført deres nationer op af mudderet og imod stjernerne i vores levetid. Rusland var et forlist vrage efter de såkaldte »reformer« i 1990'erne; se, hvor landet nu er. Kina har løftet 800 mio. af sine borgere ud af fattigdom. Men de kommanderer ikke rundt med andre eller aspirerer til eneherredømme; i stedet tilstræber de samarbejde, på basis af ligeværdighed. Kinas internationale forslag om den Nye Silkevej er en international udviklingsplan, tolv gange så stor som Marshallplanen, og i hvilken der deltager 70 nationer, og med flere, som fremover vil deltage. Og, uden Putins rolle, ville der ikke være noget håb om at undertrykke den terrorisme, som Barack Obama har næret i Mellemøsten, med hjælp fra Hillary Clinton.

Et kritisk element i skabelsen af den nuværende bølge af håb blandt amerikanere, og som vil være nødvendigt for dens succes, er Lyndon LaRouches to år gamle »Manhattan-projekt«. Gennem Manhattan har LaRouche inspireret nøglenetværk i hele nationen, på vegne af de oprindelige principper, på hvilke Manhattans Alexander Hamilton skabte vor nation, og som nu kommer til fornyet udtryk i LaRouches »Fire Love«. Kort beskrevet, så omfatter disse love en genindførelse af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov; skabelsen af en ny De forenede Staters Bank; en politik for statskredit, der er helliget en forøgelse af arbejdskraftens produktivitet; samt et forceret program for at opnå kontrolleret fusionskraft, med genoplivningen af NASA og USA's rumprogram, som Barack Obama har dræbt.

Til trods for, at ingen så meget som har påpeget, at denne nye, nationale stemning eksisterer, så responderede kandidat Donald Trump ikke desto mindre til den, på sin egen måde, i slutningen af oktober, da han offentligt støttede Glass-Steagall og krævede en genoplivning af NASA og dets forpligtende engagement for udforskning af rummet. Han påpegede også, at en præsident Hillary Clinton ville lancere Tredje Verdenskrig imod Rusland, som Lyndon LaRouche længe har vist.

Vi påpeger dette pga. dets klare relevans; men man må aldrig tro, at det, at trække i håndtaget til fordel for én kandidat, vil redde vor nation på dette fremskredne tidspunkt; det vil det ikke. Dette uforklarlige håb, som du, sammen med så mange andre, pludselig har følt, er en indre hvisken, der ansporer dig til at gøre det, du må gøre; der kommer måske ikke en ny chance.

Foto: Statue af Alexander Hamilton (1755/57 – 1804), USA's første finansminister, foran U.S. Treasury (USA's Finansministerium).

**Vi må genoplive et sandt USA.
Der har aldrig været et
større øjeblik til at udvikle
LaRouches ideer.
LaRouchePAC Internationale**

Webcast, 4. nov., 2016; Leder

Matthew Ogden: Jeg tror, vi helt bestemt kan sige, at vi befinder os i en meget farlig, men afgørende periode i vores historie lige nu; både nationalt og internationalt. Tiden efter valget, der finder sted næste tirsdag, vil fordre et meget fattet, klart og sobert lederskab, som kun LaRouchePAC kan yde. Jeg tror, at vi nu ser den rolle, vi har kunnet skabe; og faktum er, at, umiddelbart efter valget, må vi have en hastedebat i USA's Kongres med en omgående vedtagelse af Glass-Steagall, som det første hasteskridt. Det afgørende, første skridt i et helt økonomisk genrejsningsprogram, som må indføres i USA; og der må gribes til afgørende handling for at forhindre præsident Obama i at lancere Tredje Verdenskrig i de sidste uger af hans embedstid.

Tidligere sagde Diane [Sare] – jeg citerer kort og lader hende selv sige lidt mere; men, under en diskussion med hr. og fr. LaRouche kom et meget vigtigt punkt frem. Der er en masse såkaldt »analyse« og propaganda derude i nyhedsmedierne og andetsteds, der siger, at det amerikanske folk er mere splittet end nogensinde tidligere som nation, osv., osv. Men sandheden er, at det amerikanske folk faktisk er mere forenet end nogensinde før, omkring disse to afgørende hovedspørgsmål: den omgående vedtagelse af Glass-Steagall og nedlukning af Wall Street; og forhindring af atomkrig, at forhindre, at Obama starter Tredje Verdenskrig. Dette skyldes naturligvis ikke mindst LaRouchePAC's vedvarende indsats i løbet af de seneste år; men hovedsagligt koncentreret i de seneste måneder med det, vi har kunnet katalysere fra vores base i New York City, i Manhattan.

Lad mig blot nævne to ting, som jeg mener, demonstrerer denne pointe meget klart. Der var en ny opinionsundersøgelse, der blev offentliggjort i begyndelsen af ugen, og som sagde, at, i nøgle-kampstaterne, må-vinde-staterne – Ohio, Michigan, North Carolina og Florida, og et par andre stater – sagde 70 % af de

sandsynlige vælgere, der blev spurgt, at Glass-Steagall, med navns nævnelse, var en nødvendighed. De var tilhængere af Glass-Steagall. 68 % sagde, at de var tilhængere af at bryde Wall Street-bankerne op. Dernæst sagde en anden opinionsundersøgelse, der blev offentliggjort tidligere på ugen – foretaget af Marylands Universitet – at 2/3 af amerikanerne, inklusive 65 % af Demokraterne, ønsker mere samarbejde mellem USA og Rusland; især mht. at løse krisen i Syrien. Det taler netop om den pointe, som du, Diane, fastslog. Men hvad der fortsat er klart, er, at det afgørende program fortsat er LaRouches Fire Økonomiske Love; baseret direkte på de principper, som Alexander Hamilton brugte til at opbygge USA. Vi kan inspireres og modellere det, vi må gøre i dette land i løbet af de kommende uger og måneder, ud fra det, der finder sted med et nyt paradigme, der foregår i hele verden i andre lande, inklusive i Kina. Vi har eksempler, som Jason Ross vil gennemgå; meget solide, konkrete eksempler på, hvad man har gjort i Egypten for at bygge den nye Suezkanal, og i andre lande. Det vil Jason Ross fremlægge lidt om senere i udsendelsen; baseret på en præsentation for det Amerikanske Selskab af Civilingeniørers afdeling i New York City for et par uger siden.s

Lad os begynde diskussion herfra.

Engelsk udskrift af hele webcastet, er dagens leder fra LaRouchePAC:

WE'VE GOT TO REVIVE A TRUE UNITED STATES.
THERE'S NEVER BEEN A GREATER MOMENT
TO DEVELOP LAROUCHE'S IDEAS.

International Webcast, Nov. 4, 2016

MATTHEW OGDEN: Good evening; it's November 4, 2016.

My

name is Matthew Ogden; and you're joining us for our weekly

Friday evening broadcast here from larouchepac.com. I'm joined in the studio tonight by Jason Ross from the LaRouche PAC Science Team; and via video, by two members of the LaRouche PAC Policy Committee: Diane Sare, joining us from New York City; and Michael Steger, joining us from San Francisco, California.

Now, I think it can be said very definitively that we are in an extremely dangerous but decisive period in our history right now; both nationally and internationally. The aftermath of this election coming up next Tuesday is going to require very calm, clear, and sober leadership which only LaRouche PAC can provide.

I think what we're seeing right now is the role that we've been able to leverage; and the fact is, that immediately following this election, an emergency debate will have to take place inside the United States Congress with a vote scheduled promptly on Glass-Steagall as the emergency first step. The critical first step in an entire recovery program that must be instituted in the United States; and decisive action must be taken to prevent President Obama from launching World War III in the remaining weeks that he has in office.

Now, Diane said earlier – which I just want to cite and let her say a little bit more on; but during a discussion we had with Mr. and Mrs. LaRouche, a very important point [came up]. There's a lot of so-called "analysis" and propaganda out there in the

news media and elsewhere, saying that the American people are more divided than they've ever been as a nation, etc., etc. But

in truth, in fact, the American people are more united than perhaps they've ever been around these two key critical issues:

the immediate passage of Glass-Steagall, shutting down Wall Street; and preventing thermonuclear war, preventing Obama from

starting World War III. This is obviously due in no small part

to the consistent efforts of LaRouche PAC over the recent number

of years; but focussed mainly over the recent number of months with what we've been able to catalyze from our base in New York

City, in Manhattan.

Let me just cite two quick things that I think demonstrate

this point very clearly. There was a new poll that came out at

the beginning of this week that said that in the key battleground

states, the must-win states – Ohio, Michigan, North Carolina, Florida, a couple of other states – 70% of the likely voters polled said that Glass-Steagall by name was a necessity. They were in support of Glass-Steagall. 68% said that they were in support of breaking up the Wall Street banks. Then another poll

that came out earlier this week – this one done by the University of Maryland – said that 2/3 of Americans, including 65% of Democrats, want more cooperation between the United States

and Russia; particularly having to do with resolving the crisis

in Syria. So, I think that speaks exactly to the point that Diane, you were making. But what remains clear, is the

critical

program remains LaRouche's Four Economic Laws; based directly on

the principles that Alexander Hamilton used to build the United

States. We can be inspired and model what we have to do in this

country over the coming weeks and months off of what is happening

with a new paradigm happening around the world in other

countries, including China. We have examples that Jason Ross is

going to go through; very solid, concrete examples of what's been

done in Egypt to build the new Suez Canal, and others. So, Jason

will present some of that a little bit later in the show; based

off of a presentation that he made to the American Society of Civil Engineers chapter in New York City a couple of weeks back.

But let me just leave it at that; and I think we can start

the discussion from there.

DIANE SARE: Well, I was – as often I am – was inspired by

the local morning news; which both the local New Jersey paper I

get and the {New York Times} had these articles as Matt said about how divided the population was. The truth of the matter is, the population is not divided. People are divided over which

candidate they hate more; and people have enormous hatred for Hillary Clinton and Donald Trump. In that regard, I just have to

say that Hillary Clinton – who is the continuation of the

Bush/Obama legacy and is a total stooge of the British Empire, George Soros, and everything that represents – and is putting us on a trajectory for war with Russia; she absolutely has to be stopped. And Obama absolutely has to be thrown out of the White House; and if that could have happened yesterday, that would have been excellent. And we do have the Congress coming in the week after the election. But it's not as if the American people don't realize that their standard of living has completely collapsed, particularly in the last 15 years. There is enormous rage at Wall Street; where I think there was another poll where something over 90% or 94% said that Wall Street bankers should be put in jail. So, the American people are very unified that they think that the people who actually destroyed the US economy, which is not – as we're so often told by the Wall Street bankers and billionaires, just as in the time preceding Franklin Roosevelt – that the people who caused the depression were all those unemployed working class people. The people who caused this are the people who run these financial institutions – like the CEO of Wells Fargo, like George Soros; like the people who were behind the assassination of Herrhausen and then took over Deutsche Bank and turned it into a disaster. These people are responsible for this, and they should be punished in a way that would begin to restore confidence to people that there was justice.

It is also the case that the majority of Americans are

tired

of war. We have been in perpetual war frankly since the reunification of Germany – which was the intent; but particularly since September 11th. I think people can reflect on

what happened with the override of Obama's veto on JASTA; the vote against Obama was 97-1. I would say that's a pretty strongly unified Senate against the Saudi role in terrorism and

the cover-up. Whatever occurs on Tuesday and Wednesday, the potential following that is going to be extraordinary for us to

pull the nation together and demand that the policy – starting with LaRouche's Four Laws – which is Glass-Steagall and emphatically a system of national banking and credit that allows

us to fund the things that are on the most advanced scientific levels. That is, our nation can pull itself together and do this; and it is not going to be a period where people just doze

off, because as I said, everyone hates both of the candidates so

intensely that no one will feel safe giving them a grace period

to see what they do.

So, I think everyone who is watching this, should mobilize;

inform yourself of the program, study the material on the larouchepac.com site, and presume that 90% or more of your neighbors on what has to be done to save the nation, and that that's the direction in which we can move.

MICHAEL STEGER: I think there's been a number of cases where people have gone out to the American people and found out what's

actually out there. This is an undeniable characteristic.

70%

to 80% of the American people agree fundamentally on that; and they also agree that our political establishment – the people who have been run by Wall Street, by this war policy – are bankrupt. There is no trust or commitment towards their ability

to lead the country; that's why you saw such an upsurge in support for populist candidates like Sanders or Trump. And that's why this Hamilton conception – and it stands out more and

more as we get deeper and deeper into this kind of crisis, and closer and closer to where a decision has to be made to address

it – what Mr. LaRouche did on the question of Hamilton.

Because

Hamilton really captures this as an essence of the unification of

the American people around a conception. Hamilton's politics, Hamilton's economic policy recognized the very clear necessity of

every person in the country. Hamilton, as any real economist would, recognized that we had a deficiency of people; we need more immigration, we needed more diversity. We needed different

people from different backgrounds. That's how an actual nation

thrives and functions; there's that commitment.

I think probably the best example we have today on the planet is what you saw from Vladimir Putin's leadership.

Because

Putin came in, he was dedicated to the Russian people; there were

a lot of factions, a lot of anger, a lot of resentment towards what had happened in Russia. And Putin's commitment – as was Hamilton's, as is Lyn's and is our organization's – is a commitment to the entire development of the entire nation and all

of its people. That's what we have to have; you're not going

to
find – no candidate right now is going to be perfect. That's
pretty clear I think to every American. But is there a
devotion,
a deeper one? What we've referenced in people like Joan of
Arc;
or what you saw in examples of Abraham Lincoln? Lincoln
captured
that same Hamilton almost to a deep, profound spiritual
commitment to the people of the United States; all of them.
There was "malice towards none". That we're going to take the
entire population of our country and develop it in a very
rapid
capability. Any executive, any Presidency that comes in today
–
and one must – that adopts these programs; the Glass-Steagall,
the basic Hamilton Four Laws that Lyn has put forward; our
collaboration with Russia on the terrorism question, with
China
on the economic question will easily gain the favor and
support
of 70% to 80% if not more of the American people.

I think the one thing that stands out – because we
raised
this question to Mr. LaRouche over a year ago in discussion.
What he raised I think is worth raising here, and I think we
can
discuss it more. Why do the American people then think there
is
this separation? How can they be easily deceived into
thinking
this separation exists? It's because of the attack on the
human
mind going back to the early 20th Century. They took the
human
mind and said, actually there's two different kinds of human
minds. Some people have a left mind and some people have a

right

mind; some people have a math mind, some people have a poetry mind. They attacked the actual characteristic of human identity;

that underlying, unifying creative characteristic that makes us

human. They separated it out into styles and to niches and categories. Once you have that, you then have all of a sudden,

people identifying in different factions or categories of society

based on the way they think their mind works versus the way somebody else's mind works. That's where you get the scientific

flaw; that's the fraud. That was the fraud of Bertrand Russell;

that was the power of the creative genius of Hamilton, or of Einstein, or of Lyn to recognize the human mind is a universal characteristic. That's the basis of economics; that's the basis

of a nation or a political process. That really is the basis of

real leadership; why Percy Shelley says the poets are the true legislators of the world, because they identify that human characteristic in human identity. I think is what is really critical; that quality of leadership today with this kind of crisis.

OGDEN: One thing I think, "with malice toward none" and

with charity towards all; the sense of the development of the entire nation was a devotion that Abraham Lincoln possessed.

But

the key word is development. When you look at the situation at

this point in the United States, after 15 years of a Bush-Cheney

and Obama policy, you have mass despair, desperation, anger, rage. Why did we reach the point now where we've got an election

which is unprecedented in history? Where you have drug addictions and drug overdoses that are unequalled in recent memory? Where you have no productive work for people to be engaged in? Now the working class is somehow defined as people

who are greeters at Walmart, or work at temporary jobs at Target?

This is not a working class; this is not a skilled labor force;

this is not a population that has a sense that their lives have

consequence, or meaning. I think if you look at the situation in

other countries where you've had real leadership in the recent years – at the same time that we've been suffering under the lack of leadership of the Obama administration – you've had other nations who have had leaders who have been devoted to the

development of their nations. And they took populations that were similarly desperate, demoralized, enraged; take a look at Egypt, for example – and have given them a sense of mission and

purpose. The accomplishments in Egypt, the accomplishments in China; lifting 700 million people out of poverty. The kind of radiation of optimism that has come from nations such as that, through this New Silk Road paradigm and otherwise; this is something which the American people are desperate for access to.

Perhaps they don't realize that that's the key, that's what they

are seeking. But I'm sure that the expression of despair, demoralization, anger, and rage – the only antidote for that is

a commitment to the development of the nation, much in the way

that Abraham Lincoln in his way, applied the principles of Alexander Hamilton and understood that that's how you bridge the seemingly irreparable fault lines within a people. And that's how you bring people together again, with a sense of commitment to building the future.

With that said, it would be critical for us to get a sense of exactly, in detail, what are the particular ways in which that kind of program could happen, with the commitment from the top, within days, weeks, and months of a completely new paradigm and new Presidency in the United States.

JASON ROSS: I've put together a few aids to thinking about this.

In particular, thinking about what the implementation of LaRouche's Four Laws look like. In discussing that, I also want to think about this in terms of Hamilton. I'm very happy to say, that Hamilton's four great economic writings, along with the Four Laws of Lyndon LaRouche, will be available on Amazon {very soon}. It's been submitted. It should only be a few more days. I'll be reading some quotes from this.

Let's take a look at what an economic recovery would look like, using LaRouche's Four Laws. Let me read what LaRouche said the remedy to the current situation is. LaRouche writes,

"The only location for the immediately necessary

action

which could prevent such an immediate genocide throughout the trans-Atlantic sector of the planet, requires the U.S. government's now immediate decision to institute four specific cardinal measures – measures which must be fully consistent with

the specific intent of the original U.S. Federal Constitution, as

had been specified by U.S. Treasury Secretary Alexander Hamilton

while in office. (1) Immediate reenactment of the Glass-Steagall

Law, instituted by U.S. President Franklin D. Roosevelt, without

modification as to principle of action. (2) A return to a system

of top-down, thoroughly defined national banking." Skipping ahead: "(3) The purpose of the use of a federal credit system, is

to generate high productivity trends in improvements in employment, with the accompanying intention to increase the physical economic productivity and standard of living of the persons and households of the United States." And "(4)", LaRouche

writes, "Adopt a fusion-driver 'crash program.' The essential distinction of man from all lower forms of life, is that it presents the means for the perfection of the specifically affirmative aims and needs of the human individual and social life."

Let's take a look through some of these Four Laws. The first step is Glass-Steagall, which I'll just say a little bit about.

This is something we've discussed frequently [laughs] and to great effect, I think, in our programs and on our website.

Take a look here. [Fig. 1] This is what percent of supposed

U.S. income, what percent of the value added in our GDP, comes from manufacturing – you see that there in blue–vs. "f.i.r.e.,"

which stands for finance, insurance, and real estate. For over 30

years now, the world of finance itself has {supposedly}, according to official thinking, contributed as much to U.S. productivity and economy, as has manufacturing. Flipping houses

– that kind of thing – is now as productive as manufacturing steel, or building things. It's crazy!

Over this period, [Fig. 2] – this is Lyndon LaRouche's Triple Curve, a pedagogical device that he had used to describe

the increase in monetary and financial aggregates, at the same time that the {physical} economic output of the economy was collapsing–something that we've been in a situation of for decades now.

What we need to do, then, is make it {possible} to be able

to finance a recovery. Alexander Hamilton, in his reports on public credit and the national bank and on its constitutionality,

describes the importance of banking. Banks can provide an essential function for the economy. They're not optional. They provide an essential useful function. Now, they're tied up, in a

way, where the potential of the banking sector is impossible right now, because they're involved in all sorts of speculation

and gambling. By implementing Glass-Steagall, we make it possible

for the banking sector to be able to play that useful role, while

jailing and shutting down all of the people behind the caused collapse that's been created and the looting that's been taking

place via Wall Street.

We've got a lot of very good recent editions to our website.

The Economics Frequently Asked Questions page at larouchepac.com/econ-facts. This addresses some of these questions that come up that {you} may have heard when talking to people about these things. [For example:] "If Glass-Steagall were still law, it wouldn't have stopped the crash of 2007-8." Are you sick of hearing that? Well, you can now just send people the explanations here. You don't really need to waste your time with it. It's very clear.

So, Glass-Steagall's the first step. Step 2 that Mr. LaRouche describes is national banking. This is definitely a more complex concept. I direct people, again, to the works of Alexander Hamilton on this, to get a sense from the beginning, of what it meant to have a national bank, or the role that banking could play in the nation. I'd point to the success of this approach under the administrations of Hamilton, of John Quincy Adams, of Lincoln, and of Franklin Roosevelt, who, in various ways, created the effect, if not in deed, national banking, through a facility for the promotion of credit and directing it in an economy.

One of the most horrific ideas that people have about how economics works, is that you shouldn't try to direct anything; that government should always stay out; that the "invisible hand" does everything in the best possible way. This is something that

Hamilton addresses very directly, countering the arguments of Adam Smith's {Wealth of Nations}, for example, in these reports.

Once we decide that we're going to have a national orientation, and actually choose a direction to go, the question then is, how do we direct this credit in the direction of programs that are going to increase the energy-flux density? How then do we understand "energy-flux density?" This is an economics concept that Mr. LaRouche has employed over the years in his understanding of economy.

We have to think about what is the basis of the transformation of the human species, over time, in a way that's uncharacteristic of any other form of life. This chart of Population Growth Over the Historical Time Period [Fig. 3] is of {human} population growth. It couldn't have been the growth of any animal species acting on its own. Animal species don't transform their relationship to nature. They can't discover principles. They might use a tool, like a stick, to do something, or a rock. They don't use principles as tools.

The beginning of this, the real starting point for this for us historically, certainly in Europe, or extended European civilization, is Prometheus, the Greek story of Prometheus, who really created humanity. Before Prometheus, who, as the story goes, took fire from heaven and gave it to mankind, human beings were animals. Prometheus describes that when he saw mankind, we were just animals. We had eyes to see (but we didn't understand);

we had ears, but we didn't understand anything. We lived like swarming ants. What did Prometheus do? He brought fire, he brought astronomy, he brought navigation, he brought beasts of burden, he brought sailing, he brought agriculture, he brought the calendar, he brought poetry, he brought written language, mathematics, science, knowledge, fire. What defines us as a species, as in this original story of the creation of the specifically human species, is this power of fire.

We now consider the different kinds of fire that have been developed over historical time. Take a look at this [Fig. 4]. This is the Use of Different Forms of Energy over the History of the United States. Two trends we can see here: (1) the Energy Used per Person has, overall, increased – although not at a uniform rate. It's not increasing now. The other thing that we can notice, is that (2) the Type of Fuel Used has changed, over time. Wood has very niche applications at present, as a fuel. Wood is used for furniture, not for burning. Coal replaced the use of wood, saving forests, making it possible to not have to cut down all sorts of trees to make metals by making charcoal out of the wood. Oil and natural gas supplanted the use of coal. Nuclear fission – which never reached its full potential – in this projection, from the era of the Kennedy administration, was expected to become a primary, dominant form of power for the United States, and, indeed, as seen in the world.

What this shows us, is, yeah, using {more} energy. The other thing is the {type} of energy. What can you do with that energy?

Think about what you can do with oil and natural gas that you can't do with coal or wood. You can't run a car with wood. You can't run a car with coal. You can run a car on oil. You can't run a train on wood! You can run a train on coal. What can we

do

with nuclear power that we can't do with lower forms? Think about

how with coal we can use wood for furniture instead of for burning. Oil: that's what we make plastic out of. Oil is a useful

substance. It's a wonderful material. It's a great source of carbon, which, by its chemical nature, is able to form {enormous}

molecules. Here it is, sitting in the ground, ready to be used to

make all sorts of products, and we're burning it! It's, you know,

it's stupid!

With the potential that we've got, of shifting to a real

nuclear economy, of developing fusion, we would be reaching another stage of energy-flux density. What's the power, the throughput power of your energy source? And, what qualitative improvements does it bring? What new things does it allow you to

do?

You can't have economic development without power, without

energy. Here's a chart [Fig. 5] of Electricity Use per Capita vs.

GDP per Capita. I know GDP per Capita is not the best measure, but it's very clear what you see with these things. If you say,

which parts of the world seen here are relatively wealthy and have higher living standards and life expectancies? Well, it's the places where you see the most light. The places where it's dark, that's not because people are people are fond of astronomy

in that region and keep their lights off at night so that they can see the stars better. It's because there's not development.

Infrastructure itself really serves as the mediator, the great mediator, of higher forms of energy-flux density into the economy as a whole – the mediator of bringing new technologies into achieving a maximal expression in the economy by partaking in almost all of the processes that go on in an economy.

We now consider the fourth of Mr. LaRouche's Four Laws, which is the call for a crash program on nuclear fusion. This [Fig. 6] is a chart that was created back in 1976, which frequent viewers of this website no doubt have seen several times. What this chart showed was, based on how much money was devoted to achieving the fusion breakthrough, at what year it was anticipated that the great breakthrough for a commercial fusion reactor would take place. In '76 it was considered that if a maximum possible effort were put into this – something on the scale of the Manhattan Project, or the Apollo Project to go to the Moon – if we took that approach with fusion, it was anticipated that we would have had it over 25 years ago! Even at a moderate level of funding, we should have had it a decade ago, according to this projection, which isn't necessarily exactly right. Actual funding for fusion has been {below the level} that was anticipated in the '70s to {never achieve fusion}. In other words, there has been a decision not to reach the next level of Promethean fire; not to make that breakthrough on fusion.

Why would that happen? Who would hold back the development of fusion power? Is it the oil industry trying to make money selling more oil? No; that is way too simplistic. It is the

brutish outlook of the British Empire, of Zeus earlier – Zeus, the character from the Prometheus story. Zeus, the tyrannical god who created his own power in part by holding back others. By

preventing mankind from making this step, this is one of the greatest crimes that has ever been committed; the deliberate underfunding of fusion and the campaign to prevent its development.

I don't want to go on forever; let me just show a few projects that the US ought to participate in with a sane outlook.

There's a different paradigm going on in the world right now, with the BRICS highly representing this; it represents the decades of work by LaRouche and the LaRouche Movement.

Organizing for this World Land-Bridge proposal; something that's

been promoted for decades now. This proposal, the power of this

idea to change the world, is absolutely being realized at present. This concept that Lyndon and Helga LaRouche have been

organizing for, is now Chinese policy; the One Belt, One Road program that is now bringing together over 70 nations

[representing] the majority of the world's population. The greatest potential for economic growth in the world; this is a policy that is taking place.

Instead, the United States under Obama – who should be thrown out of office yesterday, as Diane said, if not last week,

last month, last year; those would all be even better – is holding these things back. What would it look like if we joined?

One thing would be the Bering Strait crossing; a proposal that was first discussed over a century ago. Really bringing the United States, via land, into coordination and connection with Eurasia and Africa, with the rest of the world in a very serious

way; a new way and a more efficient way than sea-borne shipping.

Within the United States, we've got [Fig. ??] to test your geography here, this is the US on the left; and on the right that

is China. Similar nations. Look at all that high-speed rail in

China that you see in blue, and probably some of the red; since

this map was made, they've probably completed it, they're building it so rapidly. The United States doesn't have a high-speed rail network; we barely have a rail network. Instead,

we use the less-efficient form of road transportation for freight

and for people stuck in traffic jams. What would it mean to build a network that makes the United States more efficient, more

productive? How many jobs would be involved in building new cities, in building the kinds of power plants that would be required? What kind of power could we have over our physical economy with the really full development of control over the water cycle? It is within our means to create desalination right

now in California to provide for coastal water needs if we wanted

to do that. It's within our ability to serious and in-depth research on atmospheric ionization and other technologies to control the water cycle. It's within our ability to transfer water that has already fallen on land; but we need to insure that

there's actually enough to make that a possibility.

So, let me read a couple of quotes from Alexander Hamilton

here, in terms of where an understanding of an increase in energy

flux density, of where economic growth comes from. It doesn't

come from money; it comes from the human mind. Here's Treasury

Secretary Hamilton. He's describing in the beginning of his "Report on Manufactures" whether it makes sense to have a manufacturing economy, as opposed to a purely agricultural one;

which today seems like a stupid argument to even have, but it was

something that Thomas Jefferson didn't get, for example.

Because

he wanted to keep the American economy from developing; he didn't

have that same outlook of human beings – clearly – that Alexander Hamilton did.

So, Hamilton writes that "the work of artificers as opposed

to cultivators", that is, manufacturing as opposed to farming,

"is susceptible of a greater improvement in a proportionately greater degree of improvement of its productive powers; whether

by the accession of skill, or from the application of ingenious

machinery" – labor saving. How does the development of a new technology transform the potential of a production in an economy?

This is a quote Matt had used: Hamilton writes – on page 148 when you get the book – "It merits particular observation that the multiplication of manufactories not only furnishes a market

for those articles which have been accustomed to be produced in

abundance in a country, but it likewise creates a demand for such

as were either unknown or produced in inconsiderable quantities.

The bowels as well as the surface of the Earth are ransacked for

articles which were before neglected. Animals, plants, and minerals acquire a utility and value which were before unexplored. Iron ore wasn't iron ore before the Iron Age; it was a rock. Malachite wasn't copper ore before the Bronze Age; it was just a green rock that Egyptians used for mascara." You transform the value of the things around you; the mind transforms what those things are. That rock was transformed into ore by the human mind. We change the universe through our discoveries; we transform our relationship to it, we change what it is, what it can participate in.

Hamilton understood that the purpose of the United States was nothing less than the promotion of the General Welfare. This quote is a bit long to read, but it's on page 187; and it's where he describes that there shouldn't be a limitation – except what comes up in the Constitution – that the promotion of the General Welfare he says "the term General Welfare, doubtless intended to signify more than was expressed or imported in those parts of the Constitution and Congress' powers which preceded it. This phrase is as comprehensive as any that could have been used, because it was not fit that the Constitutional authority of the Union to appropriate its revenues should have been restricted within narrower limits than the General Welfare." The real point to take is that it's a different economic outlook. What China is

doing is great, but it's not up to the level of what it should be. The concept embodied in the One Belt, One Road project is positive; it's very good. But what really needs to be brought to this is the explicit understanding of its basis in the human identity. The human ability to make discoveries that transform our relationship to Nature; that's the key to economics. We see its effects in various studies we might do about how building a road transforms the amount of agricultural production in an area; or how bringing in a stable power supply allows factories not to have to turn off every three hours when the power goes out – what transformations that has. But the real key is to give a mission to people by participating in the ability to bring that to a yet higher level of understanding, of living standards, and of participation in that process. That's the key thing; create a society where people are able to participate knowingly in that increase.

OGDEN: As Jason said, the four economic reports that Hamilton wrote were the founding documents of the American republic in a very real sense; and he was conscious of that. He said, we can have political independence, but without economic independence we are nothing; we won't survive as a country. And there are scientific principles which need to be understood and applied. But just as those were the founding documents at that point, we

now have a founding document of a new era in the economy of the United States in this LaRouche Four Economic Laws. It's a distillation and an elaboration of the principles that Alexander Hamilton understood, for the 21st Century, for today. A commitment to the fusion program, a commitment to space exploration on a massive scale. The same way that Franklin Roosevelt had the New Deal, the same way John F Kennedy had the new frontiers, we have a new paradigm. And it's a vision of the future which, if fully committed to, will absolutely within the lifetimes of the people who are living today, transform what the human species is capable of. And it's that sense of the opportunity of an evolution of the entire human species to an entirely new level of capability; that's what we experienced in the aftermath of Hamilton's breakthrough, the aftermath of the American Revolution. It's an opportunity in perhaps a larger and more comprehensive form today, where you have the opportunity for a collaboration among nations that is unprecedented in the history of mankind.

So, if you hold up against that, the kind of criminality of Wall Street; the kind of rabid war-mongering and saber-rattling, the threat of World War III and thermonuclear war; I think the gut feeling of the American people around Glass-Steagall, around stopping World War III, this is something which – as Diane said – has the potential to unify the population in a way perhaps

we've never seen before or in a long time. But it has to be developed to a level which contains the type of depth that you just witnessed with the presentation that Jason just gave.

SARE: I just want to add – I know we're getting close to the end of our time, but Mr. LaRouche has said on numerous occasions that the American people need to assemble themselves; that they have lost confidence in their own ability to reason through the crisis and to act in their own interest. But I think what we've seen in this presentation is what LaRouche has been putting forward frankly for years; and the material that is on our website allows us to have the program and the conception. Particularly the conception of what it means to be human; which is what the United States is based on, according to Alexander Hamilton and our Constitution. That is something around which the American people can mobilize; just as when the Berlin Wall came down, the Soviet Union disintegrated in 1989. You had an economic system that completely collapsed, and people turned to Beethoven and Schiller. Well, we are seeing such a moment now in the trans-Atlantic system; and we have here Alexander Hamilton and Lyndon LaRouche. I am confident, although we cannot count on anything 100%, that the population of the United States can be mobilized on this level, and not something lower; and that that potential will become very apparent in the next few days.

STEGER: I think it's just worth stating – China just accomplished another major advancement in their space program. They launched the Long March 5 rocket; this is a 25-ton payload

rocket. Japan is now going to be working with Russia it looks like, based on the discussion that Putin and Prime Minister Abe will be having in December, of Japan making an even larger investment into the new Cosmodrome, the new space city up in the Far East of Russia near the Pacific. These nations are dedicated to this kind of advancement; and it only condemns further what Obama has done these last eight years. The first initial steps of this Presidency were to tear down the very space program that these nations have now recreated in their own way on an advanced scale. An Apollo project-like scale of development is what you see now in China with their space program. How dare Obama do this? How dare Hillary Clinton think that she can win a Presidency while chaining herself to this insane legacy? The drone killings; the murders; the wars; the bail-outs; the shutdown of the space program as the first act of the Presidency; the failure of Obamacare? Bill Clinton had the intelligence to recognize this Obamacare was the most insane policy anybody ever adopted; and as soon as he said that, I guess he was thrown into the broom closet, because you haven't seen him since. Then you see Obama and Hillary marching hand-in-hand; it really is insane. Obama should be condemned in every possible way. And if Hillary is going to tie herself to this legacy – blaming the KGB on email leaks from her server? Blaming the KGB and Putin

because

she has not operated in a way of the dignity of the US Presidency

to lead the American people at a time of crisis? To bomb countries like Libya? To support the overthrow of Assad and the possible conflict with Russia?

You have to remind Americans – and I think what Jason's presentation did so well – what the Four Laws indicate; what a real Presidency looks like. What is the true United States? For

30 years, FBI and British factors and our own government, like the Bush family, went after Lyndon LaRouche and our organization.

We've lost a sense of what the real United States is; the world

has. And during that period of time, the world has gone nearly

crazy; barreling towards world war and nuclear destruction.

We've got to revive a true United States. We need it in the United States, and so does the world. There's never been a greater moment to develop that around Lyn's ideas.

OGDEN: Good! I think that's a perfect conclusion.

So, as

Jason said, {The Vision of Alexander Hamilton} book will be available within the coming days. It's something to absolutely

purchase and find access to; we'll make that clear. And if you

haven't yet, please sign up for the daily emails from larouchepac.com; these are the critical strategic updates that are coming into your inbox on a daily basis. We make sure that

you have that at your fingertips. Things are going to change very rapidly over the coming days; and you need to be

connected.

So, please sign up for the daily LaRouche PAC email list.

Thank you very much for joining us here today; and please

stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Obamas og Hillarys krigspolitik kan overvindes

Leder fra LaRouchePAC, 3. november, 2016 – En revolution finder sted i verden i dag. Den startede i Asien, hvor den allerede er langt fremme, med Kina, Rusland, Indien og i stigende grad også Japan, der samarbejder for at skabe en udviklingsproces for verden som helhed, baseret på videnskab, innovative teknologier, udstrakte, regionale infrastrukturprojekter, store spring fremad i udforskning af rummet og reel udvikling af de forarmede nationer i Afrika, Latinamerika og Asien. Som man vil se af nedenstående rapport, så har denne dag, ligesom stort set hver eneste dag af dette nye paradigme, set et utroligt niveau af nye samarbejdsprojekter, lanceret af disse eurasiske nationer, mellem hinanden indbyrdes, og som rækker ud til udviklingssektoren gennem fælles udviklingsprojekter.

Virksomheden af denne revolution er nu endelig i færd med at nå ind i USA, efter betydningsfulde gennembrud i Europa gennem de Nye Silkevejsprojekter, der kommer fra Kina og når ind i både Øst- og Vesteuropa. Dette skifte, der nu finder sted i USA, kan spores direkte tilbage til Lyndon LaRouches arbejde.

I takt med, at præsidentvalgkampagnen udviklede sig i løbet af

det forgangne år, begyndte alt, Obama rørte ved, at smuldre. Obamacare afsløredes som den katastrofe, LaRouche havde forudsagt, den ville være. Modtageren af Nobels Fredspris er blevet afsløret som en massedræber, der har allieret sig med terroriststyrker i hele Sydvestasien for at vælte suveræne regeringer. Det er nu blevet afsløret, at præsidenten, der skulle rydde op i det Wall Street-rod, som George Bush efterlod, har nægtet at sagsøge så meget som én eneste bankier, selv med det faktum, at de forbrydelser, som er begået af Wells Fargo, med HSBC's narkopengehvidvask og med en tilbagevenden af en spekulativ derivatboble i JP Morgan Chase og alle de andre, for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, står klart og tydeligt i offentlighedens lys. Den præsident, der aflagde løfte om at bringe Håb og Forandring, har skabt den største epidemi af opiater og narkotika i nationens historie, i en ungdomsgeneration, der har mistet ethvert håb om en fremtid og vælger narkotika eller selvmord, eller begge dele.

Og Hillary Clinton valgte en kampagne på dette fundament og tilføjede den kendsgerning, at hun er ivrig efter at starte en militær konfrontation med Rusland, som, åbenlyst for alle undtagen de blinde, vil være det samme som at haste hen imod global, atomar udslettelse.

Men, tingene har ændret sig i løbet af de seneste uger. Mange mennesker har stillet spørgsmålstegn ved LaRouches afvisning af at vælge side i dette valg, men i stedet har insisteret på, at hans tilhængere arbejder på at introducere en seriøs politik i en kampagne, der næsten udelukkende har været et afskyeligt, pornografisk slagsmål om at forsøge at rive tøjet af hinanden! Denne seriøse politik måtte begynde med Glass- Steagall, insisterede han, for at lukke Wall Streets kasinoøkonomi ned og genindføre en kreditpolitik i nationen, efter Hamiltons principper. Dette betyder at kanalisere statslig kredit gennem en genindført Nationalbank for USA, der skal erstatte det bankerotte Federal Reserve-system (centralbanksystem), med det formål at finansiere en

transformation af nationen med videnskab som drivkraft, og som er centreret omkring en genoplivning af NASA's rumprogram, udvikling af fusionskraft og et vidtstrakt program for hård og blød infrastruktur – det, LaRouche kalder sine **Fire Love**.

Donald Trump har krævet en vedtagelse af det 21. århundredes Glass/Steagall-lov og fordømt Hillarys (og Obamas) sleskhed over for Wall Street. Han er gået længere end til at foreslå samarbejde med Rusland for at knuse ISIS, hvilket er bemærkelsesværdigt, men utilstrækkeligt, og til at advare om, at, et valg af Hillary vil betyde en atomkrig.

Begge disse spørgsmål identificeres internationalt med Lyndon LaRouche. Hans indsats for at introducere virkelighed i kampagnen har haft en virkning, der kan og må forhindre krig og påbegynde reformen af de kollapsende, transatlantiske økonomier.

I dag talte LaRouche om dette nye potentiale, men advarede om, at tiden ikke er til at »lade vore stemmer trækkes nedad« og falde for at følge en kandidat, men til at optrappe kampen for et revolutionært, politisk skifte i USA, og til at være klar til at handle den 9. november, uanset hvem, der vinder valget, for at gennemføre Glass-Steagall og de Fire Love.

På et tidspunkt som det nu foreliggende, hvor verden, i den umiddelbart forestående periode, vil ændre sig dramatisk, til det bedre eller til det værre, er der ingen plads til pessimisme eller pragmatisme, og ingen grund til at give frygten lov til at afskrække os. Det nye paradigme breder sig i hele verden. Ved at genindføre vore grundlæggende principper, kan Amerika også gøre en ende på den britiske, »unipolære imperieverden«, hvis mentalitet har grebet vores nation, og gå med i at opbygge en verden af suveræne nationer, der arbejder sammen for menneskehedens fælles mål.

Foto: USS Ronald Reagan (CVN 76) i det Filippinske Hav, oktober 2016. (Foto: U.S. Pacific Fleet Flickr)

Se også f.eks.:

»Tysklands potentielle rolle i udviklingen af Verdenslandbroen« af Helga Zepp-LaRouche

»Potentialiet for Frankrig og hele Europa i opbygningen af Verdenslandbroen«, af Helga Zepp-LaRouche

A Renaissance in World Infrastructure: A Presentation to Engineers on the World Land-Bridge, video og engelsk udskrift. □

LaRouchePAC's massive effekt: Kandidater kræver Glass- Steagall

2. november, 2016 – Amerikanerne kræver en genindførelse af Glass/Steagall-loven for at lukke Wall Streets kasinobankvirksomhed ned, i takt med, at de udtrykker stærk opposition til præsident Barack Obamas og Hillary Clintons krig-og-Wall Street-politik

* I en tale i Charlotte, NC, den 27. okt., krævede Donald Trump Glass-Steagall: »Clinton-politikken bragte os den finansielle recession – gennem at ophæve Glass-Steagall [1999], fremme subprime-lånene og blokere for reformer af Fannie og Freddie. Tiden er inde til det 21. århundredes Glass-Steagall og, som en del heraf, en prioritering af hjælp til, at afroamerikanske virksomheder kan få den kredit, de behøver ... Lige ret, og lige retfærdighed, for alle betyder de samme regler for Wall Street. Obama-administrationen stillede aldrig Wall Street til regnskab.«

* En opinionsundersøgelse, hvori deltog 1000 Demokratiske vælgere i staterne Ohio, Pennsylvania, Florida og Missouri, og hvor spørgsmålet lød, »hvad bør der gøres mht. Wall Street-bankerne«, viste, at 70 % sagde, »genindfør Glass/Steagall-loven«. Opinionsundersøgelsen blev rapporteret den 1. november.

* Den 1. nov. opslog kandidaten til Kongressen i Ohios 4. Kongres-valgkreds, Janet Garrett, på sin hjemmeside et krav: »Vi må vedtage Glass-Steagall og lancere en Ny National Infrastrukturbank«. Garrett sagde, »Hvis jeg bliver valgt, har jeg til hensigt at 'lægge kraftigt og omgående ud med' et angreb på det nuværende, økonomiske rod. Jeg vil anråbe ånden fra Franklin Roosevelts Første Hundrede Dage og vil indstille til, at USA's Kongres tager to, omgående skridt, som jeg selv vil deltage i:

»For det første: Vi må i Kongressen vedtage to lovforslag om at genindføre Glass-Steagall, HR 381 og S. 1709. Jeg vil omgående være medstiller af HR 381 ... For det andet: Jeg vil, straks, jeg indtræder i embedet, fremstille lovforslag til skabelse af en ny Nationalbank for Infrastruktur, med de tidligere sådanne succesrige institutioner som model.«

* Ligeledes 1. nov. udstedte den Demokratiske kandidat til Kongressen for West Virginias 1. Kongres-valgkreds, Michael Manypenny, følgende erklæring: »Jeg indstiller til, at Kongressen vedtager Glass-Steagall, samt en National Infrastrukturbank med \$1 billion.« Han sagde, »under Franklin Roosevelt blev nationen totalt genopbygget under New Deal og den efterfølgende krigsoprustning. Utallige broer, veje og offentlige bygninger blev i West Virginia ... bygget med finansiering fra FDR's Reconstruction Finance Corporation (svarer til en kreditanstalt for genopbygning, -red.) ... Ligesom dengang i 1930'erne, vil en generel politik for en massiv forøgelse af infrastrukturudvikling skabe mange tusinde jobs til arbejdere i mit distrikt og i hele nationen. Én positiv effekt vil blive at gøre en ende på epidemien af

selvmord og misbrug af opiater, som resultat af fortvivlelse, fremkaldt af stagnationen.«

Dette er de massive virkninger, i en forandret, politisk situation, af LaRouchePAC's mobilisering for Lyndon LaRouches »fire hovedlove for at redde nationen«.

Lyndon LaRouche: At tolerere Obama og Hillary bringer blodsudgydelse og krig

Leder fra LaRouchePAC, 1. november, 2016 – Data fra opinionsundersøgelser viser, at vælgere i de afgørende svingstater i overvældende grad støtter Glass-Steagall og andre metoder til at bryde de store Wall Street-banker op. Ifølge en opinionsundersøgelse, foretaget af Lake Research Partners, ønsker 70 % af vælgerne i Florida, Pennsylvania, Missouri og Ohio en genindførelse af Glass-Steagall nu. Opinionsundersøgelsen konkluderede, »Den offentlige frustration over Wall Streets hensynsløshed og grådighed er stor og går på tværs af det politiske spektrum. Uanset, hvem, der vinder dette valg, så bør han/hun højt prioritere at gøre dette oprør til en reel forandring.«

Tirsdag tog Lyndon LaRouche dette argument til dets logiske konklusion: Alt dette had er i realiteten rettet mod præsident Obama, hvis katastrofale politik har bragt os helt frem til denne eksistentielle krise. Hillary Clinton er en forlængelse og en fortsættelse af denne Obama-politik; beskyttelse af Wall Street; passivitet i forhold til en landsomspændende epidemi af ulovlige medikamenter (narkotiske stoffer); en fortsættelse i det uendelige af udenlandske krige, der koster

skattebetalerne billioner af dollars; den totale ødelæggelse af det amerikanske sundhedssystem under Obamacare; en dæmonisering af Rusland, der driver os hen imod en atomar Tredje Verdenskrig.

Et oprigtigt valg den 8. nov. vil vise dette had til Obama og til alt, han har gjort mod USA på vegne af sine britiske herrer. Britiske interesser har styret Obama fra den første dag, han gik ind i politik. Hillary Clinton ødelagde sig selv gennem sin kapitulation til Obama, og det er grunden til, at hun er forhadet. Ethvert forsøg på at skjule dette på valgdagen, vil føre til blodsudgydelse.

Dette er dødelig alvor. Vi konfronteres ikke alene med udsigten til national blodsudgydelse, men også med den reelle mulighed for krig. Vi befinder os allerede på randen af Tredje Verdenskrig pga. Obamas politik med at provokere Rusland, en politik, som Hillary Clinton har udviklet til en endnu mere obscøn yderlighed.

Foto: Præsident Obama rådslår med udenrigsminister Clinton under NATO-topmødet i Strasbourg, Frankrig, i april 2009. (Foto: Pete Souza)

Lyndon LaRouche: Vi må have Alexander Hamiltons politik i et nyt udtryk for moderne

tid

INKL. SÆRTRYK AF ARTIKLEN 'NYT KREDITSYSTEM'.

Lyndon LaRouche udtalte følgende til LaRouchePAC's Komite for Politisk Strategi den 17. oktober, 2016, med henvisning til præsidentvalget:

Der er en politik: Alexander Hamiltons politik, som den udtrykkes nu, i moderne form; det er, hvad vi vil have. Brug mit navn for at understrege Alexander Hamiltons navn som den person, der bør være den retningsangivende person for hele nationen. Jeg kan udrede det klart; det kan jeg gøre – jeg ved, hvordan det skal gøres. Det gør de fleste mennesker ikke; de hænger fast i fortolkninger.

Han var den ledende skikkelse i amerikansk historie, i dens tidligste del. Og i det tyvende århundrede har jeg været en ledende skikkelse i USA. Jeg siger nu, at Alexander Hamiltons lov, udtrykt i det følgende, i mine **Fire Love**, er det, der må gøres for nationen.

Vi har allerede politikken nedfældet, for vi har loven, der blev fremsat i mit navn for mere end to år siden. Dette er den lov, som bør være den retningsangivende lov, der bestemmer loven for USA som sådan.

Sig Alexander Hamilton; og Hamiltons lov og præstationer er de ting, vi peger på – dernæst bruger vi, hvad jeg har gjort, for lidt over to år siden. Jeg definerede [disse love] *på ny*, hvilket ingen anden person har gjort, undtagen i mit navn. Det er sådan, man skal se på det.

Det, jeg sagde, er meget enkelt. I 2014 fremlagde jeg en sag, den politiske sag, for USA's folk. Det var, hvad jeg gjorde. Ingen anden havde gjort nøjagtig, hvad jeg gjorde. Men jeg har imidlertid ingen garanti for at løbe omkring på ubestemt tid. Pointen er simpelt hen at få en politik, en politik, der i

dette tilfældet har eksisteret, og dette skal fremlægges *som politikken*. Det er ikke et spørgsmål om personer som sådan, det er et spørgsmål om at fastslå politikken. Det, jeg gjorde for over to år siden, er nøjagtig, hvad politikken bør være. Hverken mere eller mindre.

Jeg var den person, der fastlagde de »Fire Love«. Og jeg fremsætter disse love som en korrektion, for at korrigere og fjerne de fejltagelser, som er blevet opretholdt eller indført. Og som er fejltagelser. Med andre ord, så er det politikken, der er taget under overvejelse. Og politikken har en tilhænger. Jeg er den eneste, der udfærdigede erklæringen om Alexander Hamiltons love, som jeg fastlagde dem for over to år siden. Og denne proces trodser alle de former for miskmask, som på det seneste har været i valgprocessen. Punktum.

Jeg har her fremlagt en erklæring. Denne erklæring har sin egen, unikke karakteristik. Det er *denne* fremgangsmåde, der kunne vinde sagen. Det væsentlige er, at USA blev grundlagt på love, der blev skabt af Alexander Hamilton. I den nylige periode af mit liv har jeg været en ledende person med hensyn til at fremlægge dette princip. Man må udtrykke det på en meget ligefrem måde. De love, som vi ønsker at have, er de reformlove, som jeg introducerede på vegne af Alexander Hamilton. Det er måden at gøre det på. Og dette kunne være en lov, som alle nationer kan tage op og anvende.

Ideen var, at Alexander Hamilton var den person, der fastlagde det princip, som USA's love bør hvile på. Og det blev ved navn fremlagt af mig, i den lov, som jeg introducerede for at blive praktiseret som sådan.

Jeg har instrueret kandidatemejerne i det argument, at Alexander Hamiltons program, som defineret i en fornyet form – at det er det, der må introduceres. Så enkelt er det. Planeten har brug for retningslinjer med hensyn til lov. Denne lov må anses for at være den retningsangivende lov, som er Alexander Hamiltons politik, som jeg har tilrådet nationen at

praktisere. Det er en løsning, som vil virke.

NYT KREDITSYSTEM ✖

*Denne artikel er et særtryk af et indlæg fra **Schiller Instituttets valgavis nr. 16, efteråret 2013.***

Grundlaget for et samfunds udvikling er ikke penge, men kredit. I det unge USA sørgede finansminister Alexander Hamilton for etableringen af et kreditsystem, så det valutafattige og gældsplagede USA kunne opbygge sin realøkonomi. På afgørende tidspunkter i USA's historie er man gået tilbage til et sådant kreditsystem for at få nationen på ret kurs.

Danmark kunne på lignende vis skabe billig, rigelig kredit til investeringer i infrastruktur og samfundsøkonomien.

Efter at vi gennem en Glass/Steagall-banksanering har ophævet statens forpligtelse til at indfri bank- og finansverdenens spillegæld for hundrede af mia. af kr. – og fjernet denne gæld fra bankernes regnskaber – vil de tilbageværende værdier i bankerne ikke være tilstrækkelige til at skabe den nødvendige kredit, som økonomien behøver for at fungere. Vi må derfor skabe en ny kilde til kredit. Det kan ske ved en overgang fra det nuværende monetære system til den form for kreditsystem, der, under ledelse af det unge geni Alexander Hamilton, var den afgørende kilde til USA's transformation fra en samling gældsatte kolonier til en supermagt. Det var det amerikanske kreditsystem, der, på trods af, at det undervejs blev saboteret en stor del af tiden, sikrede USA's overlevelse og udvikling. Genindførelsen af dette kreditsystem er ikke blot en absolut nødvendighed, hvis USA skal overleve i dag, men er også et vigtigt forbillede for Danmark og Europa, hvis vi ønsker en lys fremtid, der ikke er afhængig af private

finansinteresser og finansmarkedernes velvilje, men som i stedet giver os og andre nationer suverænitet og den frie vilje til at bestemme vor egen skæbne. Det amerikanske kreditsystem er dog en af de bedst bevarede hemmeligheder i såvel offentligheden som den økonomiske faglitteratur i dag, og vi vil derfor i det følgende give et indblik i afgørende aspekter af systemet og de perioder, hvor det, med stor fremgang som resultat, har været anvendt i amerikansk historie.

USA's første nationalbank

Inden for rammerne af et kreditsystem som det, USA's første finansminister Hamilton satte i værk i USA's tidlige år, er finanssystemet knyttet til den fysiske økonomi og gør det derved muligt at styre nationens opbygning med sigte på den fremtidige velstand og produktion. Dette gjorde det muligt for de amerikanske kolonier at sikre USA's faktiske økonomiske uafhængighed, da man havde vundet kampen for sin politiske løsrivelse fra

Det britiske Imperium, i stedet for blot at have politisk uafhængighed af navn. For de amerikanske, grundlæggende fædre betød national suverænitet ikke blot evnen til at drive udenlandsk aggression tilbage og sikre de nationale grænser; det krævede etableringen af et økonomisk system, der var i stand til at sikre den fortsatte udvikling af nationen og dens befolkning ved at begunstige stigningen i arbejdskraftens produktive evne gennem en nationalbank. Allerede i 1781, før krigens slutning, skrev Hamilton til Robert Morris, den finansielle tilsynsførende for Den kontinentale Kongres, og forklarede sin idé: »En Nationalbanks tilbøjelighed er at forøge offentlig og privat kredit. Industri forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og håndværk blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang. Den forvandler begge parters rigdom og indflydelse til en kommerciel kanal til gensidig nytte, der må tilbyde fordele, der er

uvurderlige; der mangler et omsætningsmiddel, som denne plan yder gennem en form for skabende evne, der konverterer det, der således skabes, til et reelt og virkningsfuldt handelsinstrument. Det er udelukkende gennem en nationalbank, at vi finder bestanddelene til en sund, solid og gavnlig kredit med sikkerhed i værdipapirer.« Ved Uafhængighedskrigens slutning var den nyligt etablerede nation bankerot. En stor del af koloniernes fysiske økonomi var blevet ødelagt af kampene, og både den nationale regering og staterne befandt sig i en gældsklemme. Alene renterne på den totale gæld beløb sig til mere end hele den indkomst, der forudsås at stå til rådighed for den føderale regering. Akkumuleringen af denne gæld, oven i den fysiske ødelæggelse, frembød en bister udsigt for den nyligt uafhængige nation og en umiddelbar trussel om landets disintegration, eller endog generobring. Det var umuligt for den nye nation, med den utilstrækkelige magt, som var bevilget Kongressen i Konføderationens Lovparagraffer, at etablere et kreditsystem for at fremme en voksende nationaløkonomi med henblik på at honorere gælden. Robert Morris, Alexander Hamilton, James Wilson, Gouverneur Morris, Benjamin Franklin, George Washington og andre af USA's grundlæggere var enige om, at en ny forfatning var påkrævet, som gav den nationale regering magt til at fuldføre de mål, der var skitseret i Uafhængighedserklæringen. Idet han som finansminister anvendte den nye forfatnings magt, omsatte Hamilton sin idé om kredit i praksis, som således gjorde det muligt at løse den tilsyneladende uløselige krise, hvor USA kun havde en masse gæld i stedet for det guld og sølv, der normalt var grundlaget for en valuta. Han udtænkte en plan for at sætte nationens aktive kapital fra landbrug og industri i arbejde, ved at skabe et finanssystem og en valuta, der var baseret på den fremtidige produktion, snarere end på guld, sølv og monetaristisk gæld. Hamilton arrangerede overførslen af de forskellige koloniernes gæld til det føderale regnskab og forenede den således som en samlet national gæld samtidig med, at han skabte muligheden for, at den kunne honoreres ved at blive knyttet sammen med kredit til nye fysiske

investeringer. Begrebet gæld blev således redefineret som værende ikke blot monetaristisk gæld, men gæld blev en del af en proces, gennem hvilken investering i fremtiden skabte nye kilder til rigdom og hermed midlerne til at tilbagebetale denne investering – med andre ord: Det blev en gæld til fremtiden i stedet for en gæld til fortiden. Under Hamiltons kreditsystem blev den nationale gæld til en kapitalpulje, på grundlag af hvilken man kunne investere i opbygningen af den fysiske økonomi. Det, der kunne have været en forbandelse, blev til en velsignelse. Hamiltons system etablerede det princip, at økonomiens og valutaens værdi blev fastsat på baggrund af den produktivitet, der fremkom ved den fremtidige effekt af kreditten, snarere end de akkumulerede værdier fra fortiden. Benjamin Franklins hensigt om en papirvaluta, der var i overensstemmelse med den produktive omsætning, blev virkeliggjort gennem nationalbankens brug af en kreditvaluta. Det essentielle princip i kreditsystemet var ikke anvendelsen af pengesedler i stedet for guld og sølv, men snarere, at man førte en politik for udviklingen af hele den nationale økonomi, hvor den samlede nationaløkonomis produktive evne derfor understøttede valutaen, da valutaen blev en afspejling af den fremtidige økonomiske vækst.

Fysisk produktivitet

Hamilton skrev i sin »Rapport om Produktion« fra 1791 til Kongressen om virkningerne af sit system: »Det nye system fungerer som en ny kraft til industrifremstilling; det har, inden for visse rammer, en tendens til at forøge den reelle rigdom i et samfund, på samme måde som penge, som en driftig landmand låner til investering i forbedringer af sit landbrug, sluttelig vil tilføre ham reel rigdom.« Hamiltons kreditbaserede valuta satte hele landets aktive kapital i bevægelse. Idet han reflekterede over det system, som han havde konstrueret, skrev han i sin endelige »Rapport om Offentlig Kredit« i 1795: »Offentlig kredit ... er en af hoveddrivkræfterne bag nyttig foretagsomhed og lokale

forbedringer. Som erstatning for kapital er det lidt mindre nyttigt end guld og sølv, inden for landbrug, handel, produktionsvirksomhed og håndværk ... En person ønsker at gå i gang med at opdyrke et stykke land; han køber på kredit, og med tiden betaler han købsprisen med produkterne af den jord, som hans arbejdskraft har forbedret. En anden etablerer sig inden for handel; med en kredit med sikkerhed i hans retskafne karakter søger han, og finder ofte, midlerne til, med tiden, at blive en rig handelsmand. En tredje starter en forretning som fabrikant eller håndværker; han er dygtig, men har ingen penge. Det er ved hjælp af kredit, at han bliver i stand til at skaffe værktøjet, materialerne og selv det udkomme, som han behøver, indtil hans virksomhed har forsynet ham med kapital; og selv da skaffer han, fra en etableret og for øget kredit, midlerne til at udvide sine foretagender.« I Hamiltons »Rapport om Produktion« stadfæstede han det essentielle, økonomiske princip som et fysisk system for produktivitet. Den primære værdimåler er ikke kapital, men de intellektuelle evner, som forøger arbejdskraftens produktive evne. Ligesom Winthrop, Mather og Franklin før ham anskuede Hamilton ikke valuta som rigdom i sig selv, men som regeringens forfatningsmæssige forpligtelse til at fremme videnskabelig opfindsomhed og iværksætterånd. Målet for kreditsystemet var ikke at producere med det formål at få penge, men at bruge kredit som middel til at øge arbejdskraftens produktive evne. Nøglen til Hamiltons løsning var hans enestående forståelse af, at sand rigdom ikke findes i penge. Som han fastslår det: »Produktionen forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og produktionsvirksomhed blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang.« Det var dette, og kun dette, der gav USA's papirvaluta en kreditfunktion.

John Quincy Adams

På trods af succesen med kreditsystemet i USA's første år, lykkedes det efterfølgende for de private finansielle interesser, med centrum i Det britiske Imperium, der afskyede

denne konkurrent til deres magt over økonomien, at få svækket kreditsystemet og dets tilførsel af kredit til opbygning af den nationale velstand. Da den første nationalbanks charter udløb i 1811 blev det ikke fornyet, og selv om en ny nationalbank blev etableret i 1816, så kom USA's økonomiske genrejsning først, da Nicholas Biddle blev chef for nationalbanken i 1823. Biddle var glødende tilhænger af Hamiltons idéer og arbejdede under ledelse af økonomen Mathew Carey på at genoprette USA's valuta og fysiske økonomi efter spekulationens hærgen. Under hans ledelse af nationalbanken, som tidligere under Hamiltons, indgik man fremtidsorienterede kreditaftaler snarere end at omsætte den fremtidige, potentielle rigdom til penge til nutidige betalinger. Det var Biddles princip at beskytte og nære økonomiens langsigtede virksomhed, snarere end at tillade den at blive offer for krav om omgående betaling, især betaling i guld og sølv. Landets økonomi blev i stand til at vokse i forhold til sin potentielle produktionsevne, snarere end gennem kunstig kontrol. Under Biddles embedstid fremmede

Banken, hvad der skulle vise sig at blive en af de mest teknologisk eksplosive perioder i amerikansk historie. I 1824 gennemførte formanden for Repræsentanternes Hus, Henry Clay, en lov om beskyttelsestold for at beskytte amerikansk produktion, sammen med General Surveying Act (Loven om landopmåling), som bemyndigede anvendelsen af personel fra den amerikanske hær til bygning af civile ingeniørprojekter. Med disse love på plads, og med Biddle som bankens leder, var jorden gødet for John Quincy Adams, der blev valgt som præsident i 1825. Før 1820 var der ikke en eneste jernbane, kun få kanaler, en jernindustri, der var brudt sammen, ingen moderne fabrikker af betydning, ingen udnyttelse af dampkraft til industriformål, kun maskiner af træ i fabrikkerne og stort set ingen offentlige skoler. John Quincy Adams' præsidentskab forandrede alt. Man begyndte at bygge kanaler og veje i forceret tempo, hvilket åbnede for bosættelser i den vestlige del af Amerika. Kulminer blev udbygget med byområder, hvilket

skabte de store industribyer i Midtvesten. Jernindustrien blev genfødt under toldbeskyttelse, efter mere end et århundredes undertrykkelse siden lukningen af Saugus-jernværket. Tusinder af kilometer af jernbaner blev bygget, med ingeniører fra militærakademiet i West Point som konstruktører af den store Baltimore- og Ohio-jernbane. Seks andre jernbanelinjer blev ligeledes planlagt og udarbejdet. Finansieringen og planlægningen af disse foretagender blev koordineret med føderale, delstats- og lokale myndigheder og USA's nationalbank, der fremmede og styrede hele det nationale program og koordinerede både den offentlige og private, finansielle investering i infrastruktur og industri. Efterhånden som mere landbrugsjord blev opdyrket, flere fabrikker blev etableret og flere transportnetværk til transport af landbrugsvarer og kul til fabrikkerne blev fuldført, steg mængden af bankkredit, der kunne sættes i omløb, proportionelt, idet den først fordobledes og siden tredobledes i løbet af dette årti. Under kreditsystemets korrekte funktion forvandlede betydningen af gæld. Delstaternes gæld for infrastruktur var ikke længere blot en monetaristisk forpligtelse, men blev betalt af den fremtidige udvikling af industrier. Den gæld, der skabtes til forbedringer i landet, og personlig gæld inden for landbrug og produktion, var ganske enkelt en del af den voksende økonomi under kreditsystemet. De stater, der havde påtaget sig stor gæld for kanaler og veje, planlagde udviklingen af jern- og kulindustrier og nye transportveje for de nye landområders produktion. Disse nyligt udviklede landområder og industrier langs med infrastrukturvejene forøgede indtægterne til op imod ti gange mere end den oprindelige investering.

Påtvungen monetarisme

På trods af den utrolige fremgang under denne genetablering af kreditsystemet lykkedes det Det britiske Imperium, ved hjælp af den yderst effektive britiske agent Aaron Burr og en effektiv brug af pressen, samt en del-og-hersk-praksis i det

politiske liv, at skabe et katastrofalt skifte i USA's udvikling. Burr fik etableret en alliance mellem slaveejerinteresserne i syd og finanskredsene under ledelse af Martin Van Buren i nord. Denne alliance fik, ved brug af effektiv populisme, Andrew Jackson indsat som præsident. Under Jackson-administrationen blev der iværksat en intens kampagne for at forære alle statens værdier til forskellige interessegrupper, og efterfølgende brugte man alle lovlige og ulovlige midler for at få stoppet nationalbanken og dens velstandsskabende vækstpolitik. Jackson-administrationens tiltag lykkedes med at få kollapset kreditsystemet og fremprovokerede »Panikken i 1837«, som ledte til en årelang depression. »Markedslovene« fortrængte det almene vel. Den efterfølgende Van Buren-regering krævede betaling af gæld i nutiden, uanset de fremtidige omkostninger og spildet i fortiden. Gyldige kreditaftaler blev angrebet som ødselhed og årsag til krisen på trods af, at krisen i virkeligheden var skabt med overlæg af dem, der havde styret Jackson-regeringen. Kredit blev erstattet af nedskæringer som middel til at berolige »markedet«, med gældens »rigtige« niveau bestemt på basis af et monetært snarere end et fysisk grundlag. Man prædikede den falske doktrin, at markedet selv ville frembringe det rette udbud og den rette efterspørgsel af produktion uden et overordnet program for nationsopbygning. Snarere end at blive hyldet som en stor Demokrat og »en mand af folket«, bør Jacksons brutale ødelæggelse af nationalbanken ses som et af de største forræderier, der er begået i USA's historie.

✘ Abraham Lincoln

Da Abraham Lincoln blev præsident i 1860, var der, aftenen før sydstaternes løsrivelse, ikke færre end syv tusind forskellige valutaer i omløb i USA – en nation, der var håbløst splittet, og hvor Hamiltons forfatningsmæssige føderation næsten var gået tabt. For at redde Unionen var det nødvendigt at genoprette det nationale bank-system. Med de private New York-bankers tiltag for at afskære strømmen af indtægter til

finansministeriet ved at ophøre med at købe statsobligationer og blokere for aftaler om udenlandske lån, kom finansministeriets pengesedler i miskredit, hvilket forårsagede en blokering af tilgængelig kredit. For at udmanøvrere denne finansielle krigsførelse imod nationen og finansiere den krig, der skulle redde republikken, etablerede Lincoln en ny, national kilde til kredit. Legal Tender Act (Loven om Lovligt Betalingsmiddel) fra 1862 bemyndigede udstedelsen af »USA's pengesedler« (eller »greenbacks«) med det formål at »finansiere USA's varierende gæld«. Med Kongressens vedtagelse af denne lov tog regeringen atter kontrol over den nationale valuta. Lincolns økonomiske rådgiver Henry Carey gjorde forbindelsen til den tidligere nationalbank tydelig, idet han i 1868 skrev: »USA's nationalbank gav os ikke en møntvaluta; dens sedler var gangbare næsten pga. samme grundlæggende hypotese, der har gjort de udstedte, lovlige betalingsmidler (under Legal Tender Act) anvendelige.« Lincoln tredoblede statsudgifterne for at finansiere krigen, idet han udstedte 450 millioner i greenbacks. Samtidig gik han i gang med at fjerne de tusinder af separate – og ofte falske – valutaer gennem en reorganisering af national bankpraksis. En stribe love konverterede delstatsbanker til nationale, forenede, lovregulerede enheder, der tillod koordineringen af et nationalt banksystem, som kunne udstede national kredit. Dette landsdækkende banksystem blev grundlaget for genetableringen af en enkelt valuta og genindførte således den af forfatningen bemyndigede føderale kontrol over nationens valuta og finansforhold. Således lykkedes det faktisk for Lincoln at få princippet om offentlig kredit og om en national bank til at genopstå. Men systemet med national kredit kom, som tidligere under Jackson og Van Buren, atter under angreb fra den efterfølgende Andrew Jackson-regering. Finansminister Hugh McCulloch, i samarbejde med den britiske agent og Lincoln-desertør David Wells, indskrænkede helt unødvendigt Lincolns legale betalingsmiddel, i modstrid med industriens faktiske formåen og behov. Den efterfølgende økonomiske krise i

1870'erne, såvel som alle de efterfølgende kriser, som f.eks. efter mordet på præsident McKinley, i perioden 1929 – 1932 samt i dag, forårsagedes af den overlagte ødelæggelse af industriøkonomien og det dermed forbundne kreditsystem.

Franklin Roosevelt

☒ Mordet på Lincoln blev efterfulgt af mordene på to andre nationalistiske præsidenter, James Garfield i 1881 og William McKinley i 1901. Arven efter Hamilton gik atter tabt, og under præsident Wilson blev ethvert tilbageværende levn efter et nationalt banksystem erstattet af det forfatningsstridige føderale banksystem, Federal Reserve. Langtidsinvesteringer i nationens fremtidige udvikling blev i stigende grad fortrængt af en kultur med hasardspil og vild spekulation. Denne boble eksploderede i krakket i 1929, der markerede den værste depression, som nationen nogen sinde havde stået overfor. Aftenen før Roosevelts indsættelse var arbejdsløsheden på over 20 %, to tredjedele af staterne havde truffet nødforanstaltninger for at lukke deres banker, og industriproduktionen var det halve af, hvad den havde været før krakket. Man kan lære en afgørende lektie af Franklin Roosevelts tilnærmelse til kreditprincippet under USA's første nationalbank. Roosevelt var nødt til ikke blot at reorganisere bankerne, men også etablere et princip om kredit, som ellers ikke eksisterede. Hans regering reorganiserede bankerne, ikke for bankernes skyld som sådan, men for at gøre dem i stand til at operere i den nye sammenhæng med princippet om kredit, som han tilsigtede, med en plan for »Kreditinstitutioner for Industri«, der sluttelig blev til den udvidede Reconstruction Finance Corporation (RFC). Roosevelt anvendte RFC, der var blevet skabt under Hoover for at indfri finansielle institutioner, som et surrogat for en nationalbank, idet han udvidede den kraftigt til sluttelig at yde kredit for, hvad der svarer til en billion dollars i nutidige tal. RFC og lignende tiltag fremskaffede finansieringen til de store projekter på Roosevelts tid, der

gennemførtes af sådanne institutioner som Public Works Administration, Works Progress Administration, Rural Electrification Administration og Tennessee Valley Authority (TVA), som sammenlagt gav beskæftigelse til millioner af amerikanere og dramatisk for øgede nationens produktive evne gennem forbedringer i adgangen til elektricitet, navigation, landbrugsuddannelse, ferskvand og transport. Disse projekter kunne ikke være blevet finansieret ved at tage lån og sælge obligationer i et klima med alvorlig økonomisk depression. Regeringen greb snarere ind for at sikre, at projekter, hvis fysiske, produktive resultater mere end ville opveje omkostningerne ved deres konstruktion, ikke blev forhindret på grund af manglen på tilgængelig kapital, der var nødvendig for deres gennemførelse. RFC-udlån og TVA-lån blev både direkte tilbagebetalt, og kom også indirekte mangefold tilbage gennem statens øgede skatteindtægter, som et resultat af den forøgede produktivitet. Ved at kanalisere kredit over til specifikke projekter var Roosevelt i stand til at sikre, at kredit gik til projekter, som ville give indtægter, snarere end blot at give statslån og hjælp til banksektoren generelt, som præsident Hoover havde gjort det. Roosevelt opnåede et fungerende kreditsystem, hvor en stigende mængde af finanssystemet var knyttet til realøkonomien snarere end til bankerne. De fysiske fremskridt opbyggede den industrielle styrke, der senere gjorde det muligt at imødekomme den omfattende forsyningsmæssige logistik, der var nødvendig for at vinde Anden Verdenskrig. Det ville ikke have været muligt uden Roosevelts tilbagevenden til den amerikanske tradition for et nationalt kreditsystem.

Kreditsystem i dag

USA's økonomi er i de fem årtier, der er gået siden mordet på præsident Kennedy i 1963, blevet lagt i ruiner gennem et skifte fra en national strategi for økonomisk udvikling og

promovering af videnskab og teknologisk fremskridt, til en politik, hvor private finansinteresser får lov til at diktere den økonomiske udvikling. Det har nået punktet, hvor Detroit's nylige bankerot blot er symbolet på, hvad der venter mange andre byer og delstater. Ligeledes er USA som nation fanget i en gældsfælde, som man kun kan komme ud af, hvis man genindfører Glass-Steagall og vender tilbage til sit oprindelige kreditsystem, som man har gjort det på afgørende tidspunkter gennem de seneste 230 år. Men USA er ikke det eneste land, der lider under årtiers monetaristisk dårskab. Det gør størstedelen af den vestlige verden også – Danmark inklusive. Vi må derfor lære af det amerikanske kreditsystem, så vi kan skabe vor egen version af det og dermed sikre, at vi tager magten over vor skæbne ud af hænderne på finansverdenens private finansielle interesser og lægger den tilbage, hvor den hører hjemme: I hænderne på folkevalgte politikere og institutioner, der er underlagt vor nationale kontrol, og som har til formål at sikre det almene vel for såvel os i dag, som for de mange generationer, der forhåbentlig vil følge efter.

Skab kreditter gennem Nationalbanken

Det danske folketing bør vedtage en ny lov, der bemyndiger Nationalbanken til at udstede op til 500 milliarder kroner i nationale kreditter[1], der udlånes til en rente, der kun marginalt overstiger den nationale inflation. Kreditterne kan udlånes til følgende kategorier af projekter:

1) Større infrastrukturprojekter.

Det kan være statsejede, brugerbetalte broprojekter, som f.eks. bygningen af Femern Bæltforbindelsen, Kattegatforbindelsen og Helsingør/Helsingborg-tunnelen. Det kan også være motorveje, jernbaner eller magnettogbaner, samt hospitaler og læreanstalter.

2) Opbygning af højteknologisk potentiale.

Opbygning af produktionssektorer i Danmark, der gør brug af ny

teknologi og derigennem skaber et potentiale for øget fremtidig højteknologisk eksport. Det kan f.eks. være opbygningen af en dansk produktion af kernekraftværker, fusionskraftværker eller anden produktion, der involverer kernefysisk forskning og rumforskning. Forskning og produktion af brintbiler og brændselscelleteknologi. Udviklingen af nye keramiske materialer, superledere, nanoteknologi etc.

3) Kredit til nye anlægsinvesteringer i industri og landbrug.

Nationalbanken vil udstede kreditterne og udbetale dem, efterhånden som de behøves for opbygningen af de forskellige projekter. Projekter af type 1 vil have en tilbagebetalingstid på op til 30-50 år. Disse lån vil administreres direkte af Nationalbanken. Lån af type 2 og 3 vil administreres gennem de lokale banker på vegne af nationalbanken. Kunder, der måtte ønske lån af type 2 og 3, retter henvendelse til deres lokale pengeinstitut, der sammen med kunden laver en plan for projektet. Banken sender så en ansøgning til en kreditkomité under Nationalbanken, der bevilger lånet.

Den lokale bank kan også tilbyde en pakkeløsning, hvor nationalbankkreditten suppleres med en kredit fra det lokale pengeinstitut på kommercielle vilkår. Det lokale pengeinstitut holder øje med projektet og sørger for udbetaling af lånets rater, efterhånden som projektet skrider frem. Det lokale pengeinstitut administrerer også tilbagebetalingen af lånet. Disse lån vil have en tilbagebetalingstid på 3 – 20 år, alt efter projektets omfang. Som modydelse for det lokale pengeinstituts arbejde betaler kunden et halvt procentpoint over nationalbankens udlånsrente, der tilfalder pengeinstituttet.

Alle vore valgaviser/kampagneaviser kan læses her: <http://schillerinstitut.dk/si/category/nyheder/publikation/kampagneavis/>

Læs Alexander Hamiltons originale rapporter

her: <https://larouchepac.com/20161013/alexander-hamiltons-four-economic-papers>

[1] Da de af Nationalbanken udstedte kreditter udelukkende udlånes til investeringer, der øger produktiviteten i den danske fysiske økonomi, bidrager de ikke til øget inflation. Hvis man derimod bare pumper penge og kredit ud i økonomien, f.eks. i form af hjælpepakker til finanssektoren, er der en akut fare for inflation.

GDE Error: Requested URL is invalid

De to paradigmer i stærk kontrast

Leder fra LaRouchePAC, 18. oktober 2016 – I denne uge finder der intense møder mellem europæiske og amerikanske, politiske og militære ledere sted i hele Europa, møder, hvor man diskuterer og planlægger krige – krige i Syrien, i Irak, i Yemen og i Ukraine. Det underliggende grundlag for alle disse forhandlinger er Obamas og Londons hektiske bestræbelser på at få støtte til krig mod Rusland og Kina. Europæiske regeringer og/eller ledende institutioner yder i stigende grad modstand mod dette vanvid, men Obama og hans forsvarsminister Ash Carter er i færd med at planlægge provokationer, som kunne kickstarte en irreversibel proces hen imod krig, og således true selve civilisationen med et atomart holocaust.

Og dog er det således, at det store flertal af verden ser hen til Kina, Rusland og Indien, der **i sidste uge mødtes med deres BRIKS-partnere** Brasilien og Sydafrika i Goa, Indien, hvor de kickstarter, ikke krig, men global udvikling, med højhastigheds-jernbaneprojekter, der forbinder nationer gennem en Verdenslandbro; hvor de underskriver aftaler om opbygning af kernekraft og anden infrastruktur og andet samarbejde omkring rumforskning; og hvor de løfter de mange millioner

mennesker i Asien, Afrika og Sydamerika, der er ramt af fattigdom, op til en menneskelig levestandard sådan, som Kina har løftet 700 millioner sjæle op af fattigdom.

Hvilket paradigme vil afgøre menneskehedens fremtid? Den vil, et langt stykke hen ad vejen, blive afgjort af USA. Samtidig med, at krigspartiet mobiliserer sine kræfter, og i takt med, at det uafvendelige kollaps af Deutsche Banks derivatmættede aktiver spreder panik i det vestlige finanssystem, så undertrykkes Obamaadministrationens ødelæggelse og befolkningens had til Obama og hans klon Hillary Clinton kun delvist af det pornografiske klovneshow, som præsidentkandidaterne opfører, eller som de syge medier promoverer.

Valg til regering, som det forudsås af Amerikas grundlæggende fædre, handlede om mere end at vælge politiske repræsentanter – de udgjorde en periode, hvor intelligente mennesker adresserede og opdragede borgersamfundet omkring de fundamentale principper for naturlig lov og den mission, nationen spiller for verdens fremtid. Det er grunden til, at **Lyndon LaRouches præsidentkampagne** hen over tre årtier har haft en dyb og varig indvirkning på nationen, på trods af relativt få stemmer, og på trods af konstante angreb fra regeringens og mediernes side.

Aldrig i denne nations historie er kandidater blevet så udskaeldt af befolkningen, som i det aktuelle valg, selv om ingen af kandidaterne i mange tilfælde var kvalificeret til stillingen. Befolkningen har kun ét valg – at stemme for principper, og at mobilisere borgersamfundet til fordel for **LaRouches ideer, hans Fire Love** baseret på Alexander Hamiltons gennemgribende opdagelser, samt en genindførelse af klassisk musik og kultur.

Som Friedrich Schiller sagde, så må vi alle på én og samme gang være patrioter for vore nationer og verdensborgere. På denne måde kan borgere i alle nationer være med i den

ærefrygtindgydende opgave, at omstøde Amerikas deroute ned i et britisk imperiehelvede, og bringe denne engang så storslåede nation ind på linje med paradigmet for menneskeligt fremskridt.

Hvad ville Hamilton have gjort? Find ud af det.

Foto: Den russiske præsident og udenrigsminister Lavrov diskuterer med den amerikanske udenrigsminister John Kerry. December 2015. (Foto: kremlin.ru).

Det, vi har brug for i 2016: Alexander Hamiltons principper og LaRouches Fire Økonomiske Love

Leder fra LaRouchePAC, 17. oktober, 2016 – Den amerikanske præsidentvalgkampes fornedrede tilstand ligger som en tung sten og tynger brystet af, ikke alene det amerikanske folk, men af verden som helhed. Amerikanere rapporterer, at de har »valgstress« i sådanne ekstreme grader, som ellers kun forårsages af de værste tilfælde af økonomisk kollaps og krig.

Medierne, med al deres »meningsløse støj og voldsomme fagter«, demoraliserer bevidst amerikanere med hensyn til deres lands fremtid. De driver med fuldt overlæg deres repræsentanter til at skjule sig i dybe, partiske rævegrave – de samme repræsentanter, der, for blot lidt over en måned siden, var i

stand til at forenes i en stor sejr over saudisk/britisk støtte til islamisk terrorisme og nedkæmpe præsident Obamas forsøg på at blokere eller nedlægge veto imod Loven om Juridisk Retfærdighed mod Sponsorer af Terrorismen, JASTA.

Det, som nationen og verden har brug for, er at »vælge principper«: **Alexander Hamiltons økonomiske principper**, på hvilke denne nation blev grundlagt.

Hamiltons økonomiske principper er på ny givet udtryk i Lyndon LaRouches, fra 2014 og fremefter udviklede, **»Fire Love til USA's Redning«**. De udtrykker naturlig lov, anvendt på økonomi.

Dette er i realiteten et internationalt spørgsmål; verden må nødvendigvis vedtage Hamiltons arbejder, og LaRouches Fire Love, sådan, som Kina er begyndt at demonstrere. De transatlantiske landes forskellige »Deutsche Banker«, billedligt talt, er klar til at sprænge det Londoncentrerede finanssystem gennem en nedsmeltning, og til at sprede en fattigdom, værre end den, krakket i 2008 var skyld i. Truslen om kollaps fører nu til trusler, der kommer fra Obama og briterne, om krig med Rusland.

Det, som vil være i stand til at forhindre dette, er genoprettelsen af økonomisk fremskridt og produktivitet i hele verden. Det var, hvad Alexander Hamiltons principper – på enestående vis – udrettede lige fra USA's grundlæggelse. Som USA's første præsident George Washington i et brev fra 1793 bemærkede, så syntes virkningen af Hamiltons politik »at være et mirakel«, der løftede de nye Forenede Stater ud af bankerotten og til hastig investering og vækst.

Nu anvender LaRouches Fire Love atter Hamiltons principper.

Amerikanske borgere bør indskrive Lyndon LaRouches navn på stemmesedlen ved præsidentvalget for genvedtagelsen af Alexander Hamiltons økonomiske principper således, som LaRouche på ny har udlagt dem.

»Jeg indskriver LaRouche og Alexander Hamilton; lad os få nationen til at vælge de rigtige principper« vil skære igennem de af rædsel slåede spørgsmål, amerikanere stiller hinanden med hensyn til den forestående valgdag. Den eneste mulighed, som USA, og verden, har for at overleve, frembydes af Hamiltons principper, som disse udlægges af LaRouches Fire Love. Så træf da beslutning om fremtiden.

»Det er ikke livets formål at leve, så længe man kan.

Det er livets formål at skabe en fremtid for menneskeheden.«

Lyndon LaRouche – maj, 2015.

Lyndon LaRouche: Orkestreringen af raseri imod Trump vil ikke gøre det af med raseriet imod Obama og Hillary

14. oktober, 2016 – I dag understregede Lyndon LaRouche, at den omhyggeligt orkestrerede kampagne imod Trump over hans perversiteter ikke vil lykkes med at dæmpe det folkelige raseri imod Obama og Hillary. Med bemærkninger om både krigshysteriet og det totale sammenbrud af sundhedsordningen Obamacare, hvor

millioner af mennesker bliver tvunget til at betale 50-70 % 's højere præmier for ringere og færre sundhedsydelser, sagde LaRouche, at dette forøger raseriet i befolkningen imod dræberen Obama og hans aktiv, Hillary Clinton.

»Der er så mange vrede mennesker. Hadet imod Obama og Hillary vil eksplodere uanset, hvad der sker med valget. Manøvren med at skjule Hillarys forbrydelser bag Trumps degeneration vil ikke virke. Raseriet vil komme frem og vil sluttelig overvinde denne bestræbelse.«

»Vores opgave er at samle de nødvendige styrker med henblik på at søge en fredelig løsning på Obamas fremstød for krig med Rusland. Hvis han starter en generel krig, er det undergang. Få folk med ryggrad, inden for og uden for regeringen, til at lukke Obama ned, at få ham ud, nu. Ønsker de fred? Så luk ham ned.«

Jeff Steinberg fra EIR interviewer senator Richard Black, nylig hjemvendt fra Syrien: Aleppo – hvordan man lyver for amerikanerne. Video, dansk udskrift

29. september, 2016 – EIR's Jeff Steinberg sidder sammen med senator Richard Black fra staten Virginia for at diskutere

virkeligheden på jorden i Aleppo, Syrien, vs. de løgne, der gennemsyrrer den vestlige presse. Black er netop vendt hjem fra en rundtur i Syrien, der også omfattede et møde med den syriske præsident Bashar al-Assad, og han har forpligtet sig til at oplyse sine amerikanske medborgere om, hvordan den amerikansk-britiske strategi for regimeskifte er i færd med at ødelægge dette engang fremgangsrige, ikke-krigeriske og fremskridtsvenlig land.

Jeffrey Steinberg: Det er mig en fornøjelse at være her med den pensionerede oberst i flåden, den republikanske senator Richard Black fra Virginia, der har tjent i Vietnam, og er én af de personer, der er bedst informeret om det, der foregår i Syrien.

Vi har, senator, i de seneste dage set et totalt sammenbrud af Kerrys og Lavrovs bestræbelser på at nå frem til en form for fælles amerikansk-russisk militæroperation for at udslette ISIS og Nusra, som er al-Qaeda-grupperingen i Syrien. Vi så en overlagt sabotagehandling – det er vist ikke at springe ud i en formodning – med bombningen af en syrisk hærstilling blot dagen eller så efter, at en aftale blev indgået mellem USA og Rusland ...

Senator Richard Black: Og det er sket for anden gang, for øvrigt, så dette er tydeligvis ikke et uheld.

Steinberg: Korrekt. Så jeg mener, at vi nu har kurs mod en situation, hvor, på trods af al propagandaen, så er der en mulighed for, at denne krig faktisk kan vindes i klassisk militær forståelse, og jeg vil bede dig om at give os en analyse, en forklaring, en vurdering af det, der foregår netop nu i Aleppo, for dette er virkelig et afgørende slag – det er lidt som den syriske krigs 'Gettysburg', hvor konsekvenserne af en slående sejr til de syrisk/russisk/iranske styrker fundamentalt ville ændre hele situationen. Jeg mener, at manglen på mediedækning, der har nogen som helst dybde eller indsigt, skaber et virkeligt vakuum og en forvirring for mange

amerikanere. Jeg vil bede dig om at give os et billede af, hvad der foregår netop nu, som du ser det, med denne kamp om Aleppo.

Black: Det er ret utroligt – hvis man læser den vestlige presse, ville man tro, at kampen om Aleppo er en syrisk og russisk kamp imod en gruppe civile, og der er absolut ingen diskussion om de fjendtlige styrker. Det, der er sket, er, at, for mange år siden, tidligt i krigen, angreb de forskellige terrorist- og oprørsgrupper, og det lykkedes dem at indtage en del af Aleppo. Der, hvor de står i dag, er, at 1 ud af 8 indbyggere i Aleppo iflg. rapporteringer skulle befinde sig i den del, der er besat af oprørsstyrkerne. Den syriske regering har i årevis forsøgt at indeslutte og belejre denne sektion af Aleppo, uden held, indtil blot inden for det seneste år, hvor de, gennem en række meget fremragende manøvrer, lykkedes med at gøre det langt vanskeligere for al-Qaeda, som er den dominerende styrke – den hedder al-Nusra, men det er al-Qaeda, de samme mennesker, der angreb USA den 11. september – de er hjertet og sjælen i terroristgruppen i Aleppo. De fik forsyninger ad Castello-vejen, og endelig, pga. nogle andre ting, som den syriske hær gjorde, lykkedes det dem endelig at afskære Castello-vejen og lukke den og grundlæggende set lukke af for den eneste forsyningsrute til det, der nu er blevet til Aleppo-lommen, som nu er totalt omringet, så i militære termer refereres der til den som en lomme. Oprørerne påstår, at de udgør en kvart million civile inden for Aleppo-lommen; de har en kendt historie for en ca. firefoldig overdrivelse, så det kunne være 80.000, og det ville ikke overraske mig, hvis det var det korrekte tal; men der er civile dér. I forsøget på at bryde afspærringen og skabe en anden forsyningsrute – Castello-vejen ligger i det nordlige Aleppo – angreb al-Qaeda inde fra Aleppo-lommen, og ligeledes en lignende hær udefra – totalt set en hær på omkring 40.000, henved to fulde, amerikanske divisioner, tungt pansret og mekaniserede – og det er utroligt; vi hørte så meget om én lille dreng, der var bedøvet og havde støv i hele ansigtet, og vi tænkte, dette er

verdens ende – det var den store historie. Men den historie, som medierne undlod at berette, var, at der var, hvad der svarer til en amerikansk, tungt pansret brigade, en al-Qaeda panserbrigade, der angreb og forsøgte at bryde ud, og de anvendte 95 tanks og skønsmæssigt 8-10.000 jihadister. Det var der intet spor af; det eneste, man så, var en lille dreng på en bus. Dette er en krigsskueplads; Aleppo-lommen er en krigsskueplads. FN og alle de andre, USA, vi siger, du gode Gud, vi må få føde og forsyninger til disse mennesker; man plejer typisk ikke at forsyne sine fjender. Da vi bekæmpede Tyskland, sagde vi ikke for Berlin, åh, vi må standse al kamp, vi må få føde og forsyninger til den nazistiske hær og til de mennesker, der er omringet. Den syriske hær, og den syriske regering, har gjort det klart, at alle, der ønsker at komme ud, kan komme ud; de får fri og sikker passage, og de har en lang historie for faktisk at gøre dette, og det er således helt klart, at de civile kan komme ud, når blot oprørerne, terroristerne, vil give dem lov. En gruppe forsøgte at komme ud, og al-Qaeda dræbte 26 af dem, mens de forsøgte at komme ud. Men jeg mener, at, i stedet for, at FN lægger pres på den syriske regering, så må de lægge pres på terroristerne og deres allierede, tyrkerne, saudierne, qatarerne, og sige, hør, lad de civile komme ud. Vi ved, at den syriske regering vil give dem føde, husly, steder, de kan være; alt, hvad de behøver, inkl. lægehjælp og medicin, for der er rigeligt med hospitaler i Aleppo ...

Steinberg: ... i de andre dele, der er under regeringskontrol, henved $\frac{3}{4}$ af byen.

Black: ... ja, i de andre dele; det er mere end $\frac{3}{4}$, det er langt den største del. Men altså, lad os skabe nogle arrangementer, og jeg er ikke i tvivl om, at, hvis man går til præsident Assad og siger, hør her, vil du etablere en proces, der giver alle de tilbageværende civile, kvinder og børn, og faktisk også enhver kæmper, der vil nedlægge våbnene, mulighed for at komme sikkert ud, og jeg er ikke i tvivl om, at han ville sige

ja. Der er visse ekstraordinære krigsforbrydere, der er i Aleppo-lommen, såsom den gruppe, der hedder al-Zenki, 1000 jihadi-krigere, der alle bliver betalt af den amerikanske skattebøger; vi betaler rent faktisk deres lønninger, og for ikke så længe siden begik de en forfærdelig grusomhed, da de kidnappede en lille dreng, der var en flygtningedreng, og de kidnappede ham fra et hospital, han havde stadig intravenøse nåle i sin arm; og de tog ham til centrum af den oprørsbesatte del af Aleppo, og de skar hans hoved af med en kniv og viftede med det foran skaren og råbte, Allah-hu-Akbar. Det er disse mennesker, hvis lønninger vi betaler, som vi forsyner med antitank-våben, som vi forsyner med forstærkninger, alt sammen med amerikanske skattebetaleres penge. Utroligt! Så jeg vil tro, at den syriske regering ikke vil være villig til ... hvis de er ubestridelige krigsforbrydere, så vil de ikke forhandle med dem. Men jeg mener, hvis man har den typiske jihadist, der tog derhen for at tjene et par dollars, rejste fra Tunesien, så vil de sandsynligvis sige, vi vil tage ham og give ham amnesti; det har de historie for at gøre og har gjort det om og om igen. Så svaret er, sig ikke, forsyn de civile på krigsskuepladsen; svaret er, se at få de civile væk fra krigsskuepladsen.

Steinberg: Ja, selvfølgelig. Det slår mig, at, pga. sabotagen af den sidste, bedste indsats for et reelt, strategisk amerikansk-russisk samarbejde, at præsident Putin og det russiske militær har været rundt om denne blok tre eller fire gange allerede blot i Syrien, for ikke at tale om løgnene i Libyen tidligere; og nu befinder vi os i en ren kampsituation, hvor, som jeg forstår det, så blev oprørernes forsøg på at bryde belejringen af Aleppo-lommen ikke alene nedkæmpet, men oprørerne led meget, meget store tab, så udsigterne til ikke alene simpelt hen at opretholde denne blokade, men til at gå ind og på afgørende vis nedkæmpe oprørsstyrkerne og herved konsolidere kontrollen med hele Aleppo, er noget, der ligger i kortene, potentielt set i de umiddelbart forestående uger og måneder forude. Og dette er en form for vendepunkt, og

niveauet af hysteri, og niveauet af forsøg på at sige, som du før påpegede, at dette er tæppebombning af civile og uskyldige, alt sammen er en refleksion af den kendsgerning, at vi befinder os ved et vendepunkt, hvor hele Obamas politik kunne være totalt i ruiner, og man kunne få en reel militær sejr, hvor den syriske regerings styrker, sammen med fremmede lande, der blev inviteret ind af en suveræn myndighed, rent faktisk kunne opnå en militæresejr, der bringer denne rædselsfulde historie til en afslutning.

Black: Ja, og hvis man tænker over det, så er hjertet og sjælen i de hære, der angriber Syrien, al-Qaeda, og al-Qaeda er den gruppe, der tilintetgjorde tvillingetårnene den 11. september. Hvis det amerikanske folk blev behandlet oprigtigt fra vores regerings side, ville vi se folk, der råbte hurra i gaderne; vi ville sige, hør, vi står for at besejre al-Qaeda, vi står for at få hævn for det, de gjorde, da de tvang hundreder af mennesker til at springe en kvart mil i døden for at undfly flammerne i tvillingetårnene, og nu har vi dem endelig med ryggen mod muren og kan slå dem, og man skulle tro, at det eneste, der kunne gøre folk vrede, var at sige, hvorfor er vi ikke med dér, hvorfor har vi ikke mulighed for at gå ind og selv levere et par hårde stød. Vi burde tilslutte os russerne og syrerne og besejre al-Qaeda; de er fjenden. Syrien har aldrig begået en fjendtlig handling imod USA; det er, ligesom de andre lande, som vi gentagne gange har angrebet, en neutral, ikke-krigsførende stat, og alt, hvad vi har gjort imod det, har været en illegal aggressionskrig.

Steinberg: Jeg mener, at, i og med det nu er 15-året for det oprindelige 11. september-angreb, så er det, du foreslår, ikke alene fornuftigt, men det er noget, man ville mene, folk ville kræve af deres regering. Jeg vil gerne atter takke dig for en meget oplysende diskussion, og jeg håber, at I, der lytter med derude, forstår, at det, I hører fra Obamaadministrationen, i den grad er en misrepræsentation af det, der foregår, så det er absolut afgørende, at folk som senator Black har en stemme

derude, så noget af sandheden bag denne krigspropaganda rent faktisk kan komme frem. Og selvfølgelig, eftersom det er et præsidentvalgår, så er det dobbelt så vigtigt, at det amerikanske folk bliver informeret. Så igen, mange tak, og fortsættelse følger, er jeg sikker på.

Black: Mange tak, Jeff.

Valg i USA: Det er det, du gør i dag – og ikke den 8. november – der tæller!

Torsdag, 1. september 2016 (Leder) – En ny, fredelig verdensorden, helliget videnskabeligt fremskridt, reel økonomisk fremgang og en gennemført indsats for udforskning af rummet, bliver nu sammenvævet i en række af i alt fire, internationale topmøder i løbet af månederne september og oktober. Alle fire topmøder komplementerer hinanden, men den vigtigste af dem er topmødet mellem Gruppen af 20, der finder sted den 4.-5. september i Kina. Hvis amerikanere nu, i september, viser tilstrækkelig intelligens og det fornødne mod til at ryste Obamas og hans liges døende system af sig, kan USA begynde at genoplive vores nations moralitet, og med denne, vores videnskab og industri. For dem, der er gamle nok til at huske det, vil virkningen være lig den, der kun blev os lovet gennem den myrdede John F. Kennedys kortvarige regering, der bragte os ud i rummet og til Månen, hvor der siden 1969 har været et mindeplade med ordene, »Vi kom i fred for hele menneskeheden«.

Vi må tilbage til Månen! Vi vil komme tilbage! Månen er den uerstattelige port til Solsystemet, og hinsides dette.

Den stimulus, som John Kennedy gav den amerikanske økonomi i løbet af de få, korte måneder, han fik lov at tjene, var ikke fuldstændigt opbrugt før starten af 1970'erne. Nu er det Barack Obama, der endelig har aflivet alt, hvad der var tilbage af den amerikanske økonomi, ved at nedlukke vores rumprogram. Og den fakkel, som John Kennedy kastede, da han blev dræbt, er blevet samlet op af – Vladimir Putin! Tilsammen med Kinas præsident, Xi Jinping, der står for at skulle åbne topmødet for Gruppen af 20.

Det, som Rusland og Kina tilbyder os, er på den ene side et medlemskab af det udstrakte, voksende eurasiske system med indbyrdes forbunden infrastruktur og en voksende, videnskabsbaseret økonomi. Dette koncept har Lyndon og Helga Zepp-LaRouche været forkæmpere for fra begyndelsen af 1980'erne. Det er nu blevet en realitet som Kinas politik for Den nye Silkevej, der blev vedtaget i 2013, ved navn »Ét bælte, én vej«.

Den anden, komplementære del af deres tilbud er det, der kaldes en »Ny finansiel arkitektur«. Det nuværende finanssystem, der er dømt til undergang, befinder sig på randen af endnu en nedsmeltning, som vil kvæle midlerne til livets opretholdelse i hele det transatlantiske område. Økonomisk udvikling baseret på videnskab, udforskning af rummet og »infrastruktur-udviklingskorridorer«, kræver, at vi vender tilbage til det finanssystem, som blev opfundet af Alexander Hamilton, og som Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt senere også vendte tilbage til.

Vi må omgående gribe til handling nu for at sikre, at de spekulative derivaters finansielle fordringer, som på verdensplan er evalueret til 2 milliard dollars, ikke pludseligt kollapser og knuser os omgående, sådan, som det truede med at ske allerede i 2007-08. Dette kræver den

omgående tilbagevenden til Franklin Roosevelts Glass/Steagall-
lov, for at adskille normal, kommerciel bankvirksomhed fra
hasardspilsspekulation, mens der endnu er tid. Der er fremsat
lovforslag om at genoplive Glass-Steagall, med mange sponsorer
fra begge partier, i begge Kongreshuse. Hvad er det, vore
kongresmedlemmer og senatorer foretager sig? Har de nogen som
helst idé om, hvor mange, der vil dø i vores befolkning, hvis
disse vitale beskyttelsesforanstaltninger yderligere udsættes?

Hvis man venter med at handle til den 8. november, vil det
sandsynligvis være for sent. Informer dig og handl i dag, og
opsøg og tag kontakt med alle andre, der vil handle sammen med
os. Verdens største nationers regeringer appellerer til os om
at gøre dette, og de har ret.

*Foto: Præsident John F. Kennedy taler foran Kongressen den 25.
maj 1961, hvor han erklærer, »... Jeg mener, at denne nation bør
forpligte sig til, før udgangen af dette årti, at fuldføre det
mål, at landsætte en mand på Månen og bringe ham sikkert
tilbage til Jorden«.*

**LaRouche-bevægelsen i USA
griber ind
for at skabe et Nyt
Præsidentskab,
med udgivelsen af ny avis:**

The Hamiltonian

9. august 2016 – LaRouche Politiske Aktions-komite (LPAC) har den store glæde at annoncere udgivelsen af vores nye avis i stort format, *The Hamiltonian*, med base i Manhattan, New York City! De første 10.000 eksemplarer af *The Hamiltonian* kom på gaden i Manhattan i dag, med Jeffrey Steinbergs isnende indlæg om Obama-Hillary-terrorarven, der er i færd med at marchere hele planeten lige ind i Tredje Verdenskrig. Denne hovedartikel følges af vores **appel om at afsløre det anglo-saudiske terrorapparat og omsider stille dem, der udførte terror-ugerningen den 11. september, 2001, for retten.**

Ligeledes i dette pilotnummer af *The Hamiltonian* finder vi medlem af LPAC Michael Stegers artikel, **»Det nye præsidentskab: Det begynder med LaRouches 'Fire Love'«**, den første i en række artikler fra LPAC i direkte samarbejde med Lyndon LaRouche, som en del af hans kampagne for skabelsen af et Nyt Præsidentskab i løbet af de kommende 100 dage. **(Se dansk: 'Fire Nye Love til USA's omgående redning')**

Nedenfor genoptrykker vi Jeffrey Steinbergs artikel:

Præsidentvalg i USA: Lyndon LaRouche:

Hillary Clinton er Obamas medhjælper, for krige og for Wall Street

Af Jeffrey Steinberg, EIR-efterretningsredaktør

6. august 2016 (Leder) – Inden for 24 timer efter Hillary Clintons formelle nominering som det Demokratiske Partis kandidat til præsidentvalget 2016, kom nogle af Clintons top-

kampagnerådgivere for udenrigspolitik og national sikkerhed ud med angreb, der fik blodet til at fryse, mod Rusland og mod den syriske præsident Bashar Assad.

Selv under det Demokratiske Konvent sagde den tidligere CIA-direktør og forsvarsminister under Barack Obama, Leon Panetta, den 27. juli til konventet, at nøglen til at afslutte krigen i Syrien er at vælte præsident Assad. To dage senere sagde Jeremy Bash, Panettas tidligere stabschef i CIA og Pentagon, og nu toprådgiver til Clinton, til *Daily Telegraph*, at én af Clintons første handlinger som præsident ville blive at beordre en gennemgribende revision af politikken for Syrien, med målet om at afsætte Assad med magt som førsteprioritet. Han fremførte, at der ikke er nogen udsigt til at nedkæmpe Islamisk Stat og Jabhat al Nusra uden at fjerne Assad.

Michelle Flournoy, der anses for at være Hillary Clintons første valg til at blive forsvarsminister, sagde til *Defense One*, at en ny regering må skabe en »bombnings-forbudszone« i det nordlige Syrien, med det formål at skabe et sikkert opholdssted for oprørskæmpere og uddanne og bevæbne dem til at vælte Assad, såvel som også til at bekæmpe ISIS og Nusra. Hun talte for anvendelse af stand-off-våben (våben, der kan lanceres på en sådan afstand, at personellet kan nå at komme uden for rækkevidde af gengældelsesbeskydning, -red.) mod den syriske hær, som en yderligere eskalering af den krig for regimeskift, som præsident Obama og (daværende) udenrigsminister Clinton lancerede i begyndelsen af 2011.

Flournoy er adm. dir. for Center for Ny Amerikansk Sikkerhed (CNAS), en tænketank, der domineres af Clinton-rådgivere og andre neokonservative. Flournoys interview med *Defense One* var en kondenseret version af en rapport, som CNAS netop er fremkommet med fra en ISIS-undersøgelingsgruppe, der omfattede en samling krigshøge og neokonservative, som alle er en del af Clintons stald: Ryan Crocker, Kimberley Kagan, Joseph Lieberman, gen. David Petraeus, Kenneth Pollack, Andrew Tabler og Frances Townsend.

I maj måned udgav CNAS et udkast til global konfrontation, ved navn »Udvidelse af amerikansk magt: Strategier til at udvide amerikansk engagement i en kompetitiv verdensorden«, der som medforfatter havde Robert Kagan, en ledende neokonservativ, der udarbejdede en lignende undersøgelse for den tiltrædende Bush-Cheney-regering i 2000, kaldet »Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede« (PNAC). Begge disse dokumenter promoverer en unipolær verden baseret på en permanent udvidelse af USA's militære magt. Rapporten fra PNAC blev i vid udstrækning set som den spilleplan, som Bush og Cheney brugte til at lancere et årti med permanente krige i Afghanistan og Irak, en spilleplan, der af Obama og Clinton blev udvidet ind i Syrien og Libyen.

I kølvandet på Panettas, Bush' og Flournoys heftige udfald konkluderede mange skarpe iagttagere, at angrebene på Syrien, Rusland og Kina, som var omfattet af de kombinerede bemærkninger, ikke kunne have været udstedt uden forudgående godkendelse af Hillary Clinton selv.

Kort sagt, så har Hillary Clinton erklæret sig selv som kandidaten for »kontinuitet« af den næsten to årtier lange permanente krigsførelse, der blev lanceret af Bush og Obama. Disse krige har nu ført verden til randen af atomkrig med Rusland og Kina, en krig, der vil udslette menneskeheden.

Om noget, så var Hillary Clinton, mens hun var udenrigsminister, en af Obamaregeringens mest skingre fortalere for krig og atter krig. Clinton var og er en stærk promoter for behovet for at vælte Assad-regeringen i Damaskus, om nødvendigt gennem direkte amerikansk militær involvering. Kravet om at skabe en flyveforbudszone over syrisk territorium er en åbenlys overtrædelse af alle principper for national suverænitet, og hendes rolle i lanceringen af den katastrofale krig i Libyen – som bredt er blevet beskrevet som den afgørende stemme i fremstødet for et hurtigt regimeskifte – har skabt en permanent krise, der har ført til massedød og socialt kaos, i hele det afrikanske kontinent.

Det var Hillary Clinton, sammen med Susan Rice og Samantha Power, der promoverede den voldelige afsættelse af Libyens leder Gaddafi, på trods af, at dette betød en alliance med hardcore al-Qaeda- og relaterede jihadist-terrorgrupper. Afsættelsen og mordet på Gaddafi forvandlede Libyen til et ingenmandsland, der ikke kunne regeres, og som styredes af krigsførende klikker bestående af tungt bevæbnede militser, mange domineret af al-Qaeda i det islamiske Magreb (AQIM), og følgelig af Islamisk Stat.

De våben, der blev »befriet« fra libyske regeringsdepoter, har båret ved til krige i hele det afrikanske kontinent, og store mængder af disse »frigivne våben« blev smuglet ind i Syrien, gennem amerikanske, britiske, saudiarabiske, qatarske og tyrkiske kanaler, og ind i hænderne på jihadisternes, der har forvandlet Syrien og Irak til et Helvede på Jord. Millioner af flygtninge fra de nordafrikanske, syriske, irakiske og afghanske konflikter, der alle er blevet støttet af Obama og Clinton, er strømmet ind i Vesteuropa i desperat flugt for deres liv og har skabt den største flygtningekrise i hele efterkrigstidens periode.

Disse handlinger, der blev udført under Clintons fire år som udenrigsminister under Barack Obama, førte direkte til begivenhederne den 11. september 2012, hvor jihadister fra Ansar al-Sharia gennemførte et stærkt bevæbnet angreb på USA's diplomatiske kompleks i Benghazi, Libyen, der resulterede i mordet på USA's ambassadør Christopher Stevens og tre andre amerikanske embedsmænd.

Som det tydeligt fremgår af dokumenter i Udenrigsministeriet, så havde ambassadør Stevens og andre amerikanske diplomater i Libyen tigget om yderligere sikkerhedspersonel. Udenrigsministeriet have sammensat en oversigt over angreb på udenlandske diplomater og endda det Internationale Røde Kors, men faktisk blev sikkerheden barberet ned i stedet for forøget. Alt imens Patrick Kennedy fra udenrigsministeriet angiveligt skulle have ansvaret for sikkerhedsarrangementer

ved USA's diplomatiske mission i Libyen, så lå ansvaret til syvende og sidst hos udenrigsministeren – Hillary Clinton.

Mens angrebet i Benghazi 11. september 2012 var i gang, gjorde live-rapporter fra Benghazi og fra ambassaden i Tripoli det klart, at angrebet på missionen var overlagt, velplanlagt, tungt bevæbnet og dødbringende. En vurdering fra forsvarrets efterretningsdepartement, som blev udgivet internt i regeringen få dage efter angrebet, forklarede i detaljer, hvordan angrebet var blevet udført.

Alligevel valgte præsident Obama og udenrigsminister Clinton, der var mere optaget af det forestående præsidentvalg i november 2012, at lyve for det amerikanske folk og hævdede, at angrebet i Benghazi var en »spontan« protest imod en lidet kendt video, der bagvaskede profeten Mohammed – en lodret løgn.

Denne løgn, der blev flikket sammen under en telefonsamtale sent om aftenen af præsident Obama og udenrigsminister Clinton, og som første gang blev udgivet til offentligheden i en pressemeddelelse i Clintons navn, blev opretholdt i dagevis. Om søndagen efter angrebet deltog den nationale sikkerhedsrådgiver Susan Rice i en stribe interview-shows for at faldbyde løgningen om »spontan protest løbet af sporet«, som først blev udstedt af Clinton.

Hillary Clinton prioriterede Barack Obamas genvalg frem for sandheden og frem for USA's vitale, nationale sikkerhedsinteresser. Hun beregnede, at, hvis hun havde fortalt sandheden og taget sin afsked fra regeringen, ville Obama have tabt genvalget, hun ville have fået skylden, og hendes egne fremtidige perspektiver for at blive det Demokratiske Partis nominelle kandidat til præsident ville være slut.

Lyndon LaRouche fremlagde sagen imod Hillary Clinton og Barack Obama ved en historisk pressekonference i National Press Club

i Washington, D.C., i ugerne, der fulgte tragedien i Benghazi. LaRouche identificerede Clinton som en medhjælper, en håndlanger, til Obama, og som et ledende medlem af krigspartiet, der har givet USA og verden en evindelig krig af den længste varighed, har skabt betingelserne for opkomsten af Islamisk Stat, og har drevet USA's økonomi bankerot.

Ikke alene præsiderede Hillary Clinton over opkomsten af ISIS og den totale destabilisering af hele Mellemøsten/Nordafrika. Sammen med sin betroede allierede i Udenrigsministeriet, Victoria Nuland[1], skabte hun en total konfrontation med Rusland, som, på afgørende tidspunkter, gjorde hende til de rene nazisters sengekammerat.

Clinton forfremmede Nuland, hustru til den neokonservative ideolog Robert Kagan, til topposter i Udenrigsministeriet, fra talsmand for udenrigsminister Clinton og Udenrigsministeriet, til viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, en stilling, ud fra hvilken Nuland præsiderede over den »farvede revolution« og den voldelige afsættelse af Janukovitj-regeringen i Ukraine med hjælp fra organisationen af Bandera-nazister, der kæmpede side om side med Hitlers hære under Anden Verdenskrig og skabte flere generationer af erklærede neo-nazister, såsom det ukrainske Sektor Højre og Azov-brigaderne.

På et afgørende tidspunkt under afsættelsen af Janukovitj pralede Nuland over for et publikum ved National Press Club i Washington med, at USA havde brugt \$5 mia. på kampagnen for »demokrati« i Ukraine, siden Sovjetunionens opløsning.

Dette statskup i Kiev i 2013-14 markerede en dramatisk optrapning af Obamaregeringens allerede igangværende provokationer imod den russiske præsident Vladimir Putin, handlinger, der nu omfatter deployeringen af NATO-styrker på Ruslands grænser for første gang, siden nazi-invasjonen af Sovjetunionen under Anden Verdenskrig.

Det var Obama og Clinton, der, som to alen ud af ét stykke, ødelagde relationen mellem USA og Rusland, og som nu har sat verden på en farlig kurs mod generel krig, og endda en potentiel atomar udslettelseskrig.

Dette er den sande arv af Obama-Clinton.

Hillary Clinton afskyr den kendsgerning, at dette er hendes sande generalieblad, og at Lyndon LaRouche frygtløst har gjort denne sandhed tilgængelig for det amerikanske folk, og for verden.

[1] Fra 2013: Viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender; 2011-2013: Talsmand for USA's Udenrigsministerium; 2005-2008: USA's ambassadør til NATO (-red.)

Putin handler på strategisk alternativ til krig;

Det transatlantiske finanssystem hænger på den yderste rand

8. august 2016 (Leder) – Med ikrafttræden i dag fjernede det europæiske aktiemarkedsindeks, Stoxx Europa 50, simpelt hen Deutsche Bank og Credit Suisse fra sine målinger, for at dets indeksniveau ikke ville blive trukket ned af disse bankers styrtdykkende aktiekurser. Dette er det seneste udtryk for den kendsgerning, at, ikke alene hænger det transatlantiske finanssystem på den yderste rand, men også, at faren kommer fra det faktum, at man fortsætter med at lyve og ikke griber til handling. I løbet af de seneste 48 timer har mange af de større medier i Tyskland og andre steder rapporteret om historien om Deutsche Banks nedtur, og om tilfælde af insolvens, men de undgår fuldstændigt det afgørende spørgsmål: Hvad skal man gøre? For, de har intet svar.

Lyndon LaRouche bemærkede, at de »ser hen til fortiden«. Men for en løsning må vi »se hen til fremtiden«. Han understregede, at sammenbruddet af finanssystemet er hovedspørgsmålet i dag. I juli måned foreslog han, at der må iværksættes en redning af Deutsche Bank, af hensyn til almenvellet, på basis af et nyt mandat for bankpraksis og for kredit til finansiering af produktiv aktivitet, således, som det var tilfældet under den tidligere formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Den 12. juli udstedte Helga Zepp-LaRouche en erklæring om denne redning, **»Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«.**

Med mindre, dette bliver gennemført, er det slut med at prætendere, at den transatlantiske banksektor stadig er intakt og kan flikkes sammen igen, så den fungerer.

Fremstødet for konfrontation og krig er direkte forbundet med

finanssystemets sammenbrud. Der kommer uophørlige krigsråb fra USA's krigshøge, på signal fra den britisk/saudiske akse. Sekretær for USA's Luftvåben[1], Deborah Lee James, sagde til Fox News den 6. august, at Rusland er »en eksistentiel trussel« mod USA. Desuden er »Krigshøge for Hillary«-fænomenet i realiteten et dække for Obama, til at føre krig mod Rusland.

Kendsgerningen er, at den russiske præsident Vladimir Putin aktivt udøver et lederskab for en vej væk fra den nuværende kurs mod garanteret undergang. Se på Sydvestasien. I dag mødtes Putin i Baku med den iranske præsident Hassan Rouhani og den aserbajdsjanske præsident Ilham Aliyev, til drøftelser, der omfattede den »Nord-sydgående transportkorridor« – den 7.300 km lange korridor, der løber fra Det arabiske Hav til Skandinavien; de drøftede et udkast til en erklæring om et fælles anti-terrorsamarbejde. I morgen skal Putin i Skt. Petersborg mødes med den tyrkiske præsident Recep Erdogan, der i går sagde til TASS, at der ikke findes nogen løsning på krigen i Syrien uden om Rusland. I søndags deltog flere end tre millioner mennesker i en massedemonstration i Istanbul til støtte for Tyrkiet.

Disse udviklinger i Sydvestasien kan ses som en del af en bredere omgrupperingsproces. I det asiatiske Stillehavsområde vil Japan og Sydkorea sende betydelige delegationer til det Østlige Økonomiske Forum, som hr. Putin er vært for, i Vladivostok den 2. – 3. sept. Kina vil være vært for G20-topmødet den 4. – 5. sept., inklusive inviterede gæstinationer – Egypten, Pakistan, Thailand og andre.

Det er USA, som indtager pladsen som det stillestående punkt; og det er vores historiske udfordring at ændre dette. I dag begynder der en afgørende intervention, med førsteudgaven af *The Hamiltonian* i 10.000 eksemplarer.

Foto: 8. aug. – Vladimir Putin, Aserbajdsjans præsident Ilham Aliyev og præsident for den Islamiske Republik Iran, Hassan Rouhani, holdt et trilateralt møde. Præsidenterne underskrev

en erklæring, der bekræfter deres forpligtelse til at fremme samarbejde. [kremlin.ru]

[1] Chef for departementet for Luftvåbnet under Forsvarsministeriet i USA. Sekretæren for Luftvåbnet udpeges fra det civile liv af præsidenten, efter konsultation og godkendelse af Senatet. Sekretæren refererer direkte til Forsvarsministeren.

Det påhviler os, i dette historiske øjeblik, at skabe en ny orientering for menneskeheden – eller gå samme vej som dinosaurerne!

Uddrag af diskussion mellem LaRouche-bevægelsens medlemmer af 'Policy Committee', komiteen for politisk strategi, der sendes som webcast hver mandag. Hele diskussionen, der bl.a. omhandler det amerikanske præsidentvalg, kan følges her: <https://larouchepac.com/20160808/lpac-policy-committee-show>

Ben Deniston: Jeg mener, at det er af afgørende betydning, at

folk tænker i de baner, at dette er et historisk øjeblik. Det går i realiteten ud over noget som helst, som de fleste mennesker, der lever i dag, har oplevet i deres livstid.

Folk må erkende, at noget af alt det her, uanset, hvad disse tåber gør, Wall Street, Hillary [Clinton], Obama; at deres system er i færd med at gå ned. De vil ikke være i stand til at redde det her. Denne idé med at fortsætte med at føre disse stedfortræderkrige, og bluff og intimidering mod dette fremvoksende system, der er på vej op, med Kina og Rusland; det er bogstavelig talt menneskehedens udslettelse.

Det, vi taler om – hvis vi ser på det rent historisk, så fandt disse ting sted for århundreder siden; man havde sammenbrud, og samfund kom op igen. Nu spiller man det samme spil, det samme gamle, geopolitiske imperiespil om, hvem, der skal være den dominerende magt i verden; vil Wall Street tillade, at deres opfattede dominans kollapse? Vil London tillade deres opfattede dominans at kollapse? Vil de holde fast, og forsøge at destruere enhver trussel mod deres magt? Hvad betyder det i dag, på dette tidspunkt af menneskehedens [udvikling]: Det betyder tilintetgørelse! Vi taler om atomvåben; vi taler om en grad af destruktion, der aldrig før er forekommet, og som ville udslette menneskeheden. Men det er ikke uundgåeligt; det er en konsekvens af denne vrangforestilling om, at de på en eller anden måde kan stive det af og holde det nuværende system gående.

Men jeg mener, at det, vi taler om her, mht. at definere et nyt system, går til hjertet af det, hr. LaRouche understreger: Hvad er menneskets natur? Hvis vi taler om at skabe noget nyt, og det er, hvad vi taler om; ikke at fikse dette system; ikke komme med en ny aftale om det, der foregår, og som vil fikse det; tja, hvad ser man hen til? Man ser hen til videnskab, man ser hen til, hvad er vores opfattelse af: Hvad er menneskeheden? Hvad er menneskehedens mission? Hvad er menneskehedens potentiale? Hvad er menneskehedens natur, som art?

Vi har et meget stærkt udtryk for dette princip, en genklang af dette princip, omkring det, som Kina foretager sig med sin »win-win«-politik. Vi har ikke brug for geopolitik! Vi har ikke længere brug for dette møg. Der findes ikke noget sådant som en endegyldig forsyning af rigdom på denne planet! Hvis man ønsker at agere som en tåbelig levning fra imperietiden, en mennesketype, der burde være forsvundet for århundreder siden, så ja, så vil man agere på den måde, men det vil, i nutiden, føre til destruktion af menneskeheden. Menneskeheden kan uophørligt skabe mange gange mere rigdom, mere værdi og højere samfundsniveauer, hvis vi agerer som menneskelige væsner. Det, som de [kineserne] gør med deres måneprogram, med at tage til Månen. Vi taler om en total fusionsøkonomi, som er en menneskehed på et helt andet niveau.

Folk må anbringe sig selv på dette niveau; det er et sådant historisk skifte, vi står ved. Vi må skabe dette skifte, i modsat fald vil vi ikke fortsat eksistere. Til trods for det, man lærer os i uddannelsessystemet i dag, så findes der ingen tilstand af stilstand, af balance, i universet. Universet er i færd med at sige til menneskeheden, »Hør her, du har nået til et punkt. Vil du gøre fremskridt og tage det næste skridt, eller vil du gå samme vej som dinosaurerne? Samme vej, som denne verdens Obama'er og Clinton'er på dette tidspunkt går?« [latter]

At komme frem til denne grad af refleksion over, hvad det er for en form for kvalitativ udfordring, vi har foran os, mener jeg, er af afgørende betydning for at trække folk op af den rendesten, som man får serveret i medierne i dag, og som bare er altdominerende; folk oversvømmes med det her omkring [præsident]valget, og med grov smædekampagne mod Rusland, og det hele er sindssygt. Og folk må få et virkeligt perspektiv udefra, om det faktiske, historiske øjeblik foran os. Jeg mener, dette system er forbi. Dette system var forbi i 2008; systemet var forbi, da Lyndon LaRouche udgav Trippel-kurven i '90'erne. Det tog lidt tid at udspille sig. Hvis man ikke

troede på, at det var forbi med nedsmeltningen i 2008; hvis man troede på, at bail-out (redningen af bankerne gennem offentlige midler) fiksede noget som helst – min Gud! Det er simpelt hen det rene vanvid.

Folk må komme til erkendelse af, at det her er forbi, og det påhviler os at agere, i overensstemmelse med dette historiske øjeblikks virkelighed, og at handle for skabelsen af denne nye orientering.

Billede: Dinosaur, åh, så død!

Præsidentvalg i USA: Lyndon LaRouche: Hillary Clinton er Obamas medhjælper, for krige og for Wall Street

Om noget, så var Hillary Clinton, mens hun var udenrigsminister, en af Obama-regeringens mest skingre fortalere for krig og atter krig. Clinton var og er en stærk promoter for behovet for at vælte Assad-regeringen i Damaskus, om nødvendigt gennem direkte amerikansk militær involvering. Kravet om at skabe en flyveforbudszone over syrisk territorium er en åbenlys overtrædelse af alle principper for national

suverænitet, og hendes rolle i lanceringen af den katastrofale krig i Libyen – som bredt er blevet beskrevet som den afgørende stemme i fremstødet for et hurtigt regimeskifte – har skabt en permanent krise, der har ført til massedød og socialt kaos, i hele det afrikanske kontinent.

Af Jeffrey Steinberg, EIR-efterretningsredaktør

6. august 2016 (Leder) – Inden for 24 timer efter Hillary Clintons formelle nominering som det Demokratiske Partis kandidat til præsidentvalget 2016, kom nogle af Clintons top-kampagnerådgivere for udenrigspolitik og national sikkerhed ud med angreb, der fik blodet til at fryse, mod Rusland og mod den syriske præsident Bashar Assad.

Selv under det Demokratiske Konvent sagde den tidligere CIA-direktør og forsvarsminister under Barack Obama, Leon Panetta, den 27. juli til konventet, at nøglen til at afslutte krigen i Syrien er at vælte præsident Assad. To dage senere sagde Jeremy Bash, Panettas tidligere stabschef i CIA og Pentagon, og nu toprådgiver til Clinton, til *Daily Telegraph*, at én af Clintons første handlinger som præsident ville blive at beordre en gennemgribende revision af politikken for Syrien, med målet om at afsætte Assad med magt som førsteprioritet. Han fremførte, at der ikke er nogen udsigt til at nedkæmpe Islamisk Stat og Jabhat al Nusra uden at fjerne Assad.

Michelle Flournoy, der anses for at være Hillary Clintons første valg til at blive forsvarsminister, sagde til *Defense One*, at en ny regering må skabe en »bombnings-forbudszone« i det nordlige Syrien, med det formål at skabe et sikkert opholdssted for oprørskæmpere og uddanne og bevæbne dem til at vælte Assad, såvel som også til at bekæmpe ISIS og Nusra. Hun talte for anvendelse af stand-off-våben (våben, der kan lanceres på en sådan afstand, at personellet kan nå at komme uden for rækkevidde af gengældelsesbeskydning, -red.) mod den syriske hær, som en yderligere eskalering af den krig for regimeskift, som præsident Obama og (daværende)

udenrigsminister Clinton lancerede i begyndelsen af 2011.

Flournoy er adm. dir. for Center for Ny Amerikansk Sikkerhed (CNAS), en tænketank, der domineres af Clinton-rådgivere og andre neokonservative. Flournoy's interview med *Defense One* var en kondenseret version af en rapport, som CNAS netop er fremkommet med fra en ISIS-undersøgelingsgruppe, der omfattede en samling krigshøge og neokonservative, som alle er en del af Clintons stald: Ryan Crocker, Kimberley Kagan, Joseph Lieberman, gen. David Petraeus, Kenneth Pollack, Andrew Tabler og Frances Townsend.

I maj måned udgav CNAS et udkast til global konfrontation, ved navn »Udvidelse af amerikansk magt: Strategier til at udvide amerikansk engagement i en kompetitiv verdensorden«, der som medforfatter havde Robert Kagan, en ledende neokonservativ, der udarbejdede en lignende undersøgelse for den tiltrædende Bush-Cheney-regering i 2000, kaldet »Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede« (PNAC). Begge disse dokumenter promoverer en unipolær verden baseret på en permanent udvidelse af USA's militære magt. Rapporten fra PNAC blev i vid udstrækning set som den spilleplan, som Bush og Cheney brugte til at lancere et årti med permanente krige i Afghanistan og Irak, en spilleplan, der af Obama og Clinton blev udvidet ind i Syrien og Libyen.

I kølvandet på Panettas, Bush' og Flournoy's heftige udfald konkluderede mange skarpe iagttagere, at angrebene på Syrien, Rusland og Kina, som var omfattet af de kombinerede bemærkninger, ikke kunne have været udstedt uden forudgående godkendelse af Hillary Clinton selv.

Kort sagt, så har Hillary Clinton erklæret sig selv som kandidaten for »kontinuitet« af den næsten to årtier lange permanente krigsførelse, der blev lanceret af Bush og Obama. Disse krige har nu ført verden til randen af atomkrig med Rusland og Kina, en krig, der vil udslette menneskeheden.

Om noget, så var Hillary Clinton, mens hun var udenrigsminister, en af Obamaregeringens mest skingre fortalere for krig og atter krig. Clinton var og er en stærk promoter for behovet for at vælte Assad-regeringen i Damaskus, om nødvendigt gennem direkte amerikansk militær involvering. Kravet om at skabe en flyveforbudszone over syrisk territorium er en åbenlys overtrædelse af alle principper for national suverænitet, og hendes rolle i lanceringen af den katastrofale krig i Libyen – som bredt er blevet beskrevet som den afgørende stemme i fremstødet for et hurtigt regimeskifte – har skabt en permanent krise, der har ført til massedød og socialt kaos, i hele det afrikanske kontinent.

Det var Hillary Clinton, sammen med Susan Rice og Samantha Power, der promoverede den voldelige afsættelse af Libyens leder Gaddafi, på trods af, at dette betød en alliance med hardcore al-Qaeda- og relaterede jihadist-terrorgrupper. Afsættelsen og mordet på Gaddafi forvandlede Libyen til et ingenmandsland, der ikke kunne regeres, og som styredes af krigsførende klikker bestående af tungt bevæbnede militser, mange domineret af al-Qaeda i det islamiske Magreb (AQIM), og følgelig af Islamisk Stat.

De våben, der blev »befriet« fra libyske regeringsdepoter, har båret ved til krige i hele det afrikanske kontinent, og store mængder af disse »frigivne våben« blev smuglet ind i Syrien, gennem amerikanske, britiske, saudiarabiske, qatarske og tyrkiske kanaler, og ind i hænderne på jihadistene, der har forvandlet Syrien og Irak til et Helvede på Jord. Millioner af flygtninge fra de nordafrikanske, syriske, irakiske og afghanske konflikter, der alle er blevet støttet af Obama og Clinton, er strømmet ind i Vesteuropa i desperat flugt for deres liv og har skabt den største flygtningekrise i hele efterkrigstidens periode.

Disse handlinger, der blev udført under Clintons fire år som udenrigsminister under Barack Obama, førte direkte til begivenhederne den 11. september 2012, hvor jihadister fra

Ansar al-Sharia gennemførte et stærkt bevæbnet angreb på USA's diplomatiske kompleks i Benghazi, Libyen, der resulterede i mordet på USA's ambassadør Christopher Stevens og tre andre amerikanske embedsmænd.

Som det tydeligt fremgår af dokumenter i Udenrigsministeriet, så havde ambassadør Stevens og andre amerikanske diplomater i Libyen tigget om yderligere sikkerhedspersonel. Udenrigsministeriet havde sammensat en oversigt over angreb på udenlandske diplomater og endda det Internationale Røde Kors, men faktisk blev sikkerheden barberet ned i stedet for forøget. Alt imens Patrick Kennedy fra udenrigsministeriet angiveligt skulle have ansvaret for sikkerhedsarrangementer ved USA's diplomatiske mission i Libyen, så lå ansvaret til syvende og sidst hos udenrigsministeren – Hillary Clinton.

Mens angrebet i Benghazi 11. september 2012 var i gang, gjorde live-rapporter fra Benghazi og fra ambassaden i Tripoli det klart, at angrebet på missionen var overlagt, velplanlagt, tungt bevæbnet og dødbringende. En vurdering fra forsvarrets efterretningsdepartement, som blev udgivet internt i regeringen få dage efter angrebet, forklarede i detaljer, hvordan angrebet var blevet udført.

Alligevel valgte præsident Obama og udenrigsminister Clinton, der var mere optaget af det forestående præsidentvalg i november 2012, at lyve for det amerikanske folk og hævdede, at angrebet i Benghazi var en »spontan« protest imod en lidet kendt video, der bagvaskede profeten Mohammed – en lodret løgn.

Denne løgn, der blev flikket sammen under en telefonsamtale sent om aftenen af præsident Obama og udenrigsminister Clinton, og som første gang blev udgivet til offentligheden i en pressemeddelelse i Clintons navn, blev opretholdt i dagevis. Om søndagen efter angrebet deltog den nationale sikkerhedsrådgiver Susan Rice i en stribe interview-shows for at faldbyde løggen om »spontan protest løbet af sporet«, som

først blev udstedt af Clinton.

Hillary Clinton prioriterede Barack Obamas genvalg frem for sandheden og frem for USA's vitale, nationale sikkerhedsinteresser. Hun beregnede, at, hvis hun havde fortalt sandheden og taget sin afsked fra regeringen, ville Obama have tabt genvalget, hun ville have fået skylden, og hendes egne fremtidige perspektiver for at blive det Demokratiske Partis nominelle kandidat til præsident ville være slut.

Lyndon LaRouche fremlagde sagen imod Hillary Clinton og Barack Obama ved en historisk pressekonference i National Press Club i Washington, D.C., i ugerne, der fulgte tragedien i Benghazi. LaRouche identificerede Clinton som en medhjælper, en håndlanger, til Obama, og som et ledende medlem af krigspartiet, der har givet USA og verden en evindelig krig af den længste varighed, har skabt betingelserne for opkomsten af Islamisk Stat, og har drevet USA's økonomi bankerot.

Ikke alene præsiderede Hillary Clinton over opkomsten af ISIS og den totale destabilisering af hele Mellemøsten/Nordafrika. Sammen med sin betroede allierede i Udenrigsministeriet, Victoria Nuland[1], skabte hun en total konfrontation med Rusland, som, på afgørende tidspunkter, gjorde hende til de rene nazisters sengekammerat.

Clinton forfremmede Nuland, hustru til den neokonservative ideolog Robert Kagan, til topposter i Udenrigsministeriet, fra talsmand for udenrigsminister Clinton og Udenrigsministeriet, til viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, en stilling, ud fra hvilken Nuland præsiderede over den »farvede revolution« og den voldelige afsættelse af Janukovitj-regeringen i Ukraine med hjælp fra organisationen af Bandera-nazister, der kæmpede side om side med Hitlers hære under Anden Verdenskrig og skabte flere generationer af erklærede neo-nazister, såsom det ukrainske Sektor Højre og Azov-brigaderne.

På et afgørende tidspunkt under afsættelsen af Janukovitj pralede Nuland over for et publikum ved National Press Club i Washington med, at USA havde brugt \$5 mia. på kampagnen for »demokrati« i Ukraine, siden Sovjetunionens opløsning.

Dette statskup i Kiev i 2013-14 markerede en dramatisk optrapning af Obamaregeringens allerede igangværende provokationer imod den russiske præsident Vladimir Putin, handlinger, der nu omfatter deployeringen af NATO-styrker på Ruslands grænser for første gang, siden nazi-invasjonen af Sovjetunionen under Anden Verdenskrig.

Det var Obama og Clinton, der, som to alen ud af ét stykke, ødelagde relationen mellem USA og Rusland, og som nu har sat verden på en farlig kurs mod generel krig, og endda en potentiel atomar udslettelseskrig.

Dette er den sande arv af Obama-Clinton.

Hillary Clinton afskyr den kendsgerning, at dette er hendes sande generalieblad, og at Lyndon LaRouche frygtløst har gjort denne sandhed tilgængelig for det amerikanske folk, og for verden.

Foto: Præsident Obama og daværende udenrigsminister Hillary Clinton på Andrews Luftbasen under en ceremoni til ære for det amerikanske regeringspersonel, der blev dræbt den 11. september 2012 i Benghazi, Libyen. (Foto: USA's Udenrigsministerium)

[1] Fra 2013: Viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender; 2011-2013: Talsmand for USA's Udenrigsministerium; 2005-2008: USA's ambassadør til NATO (-red.)

USA, professor Cohen: Det drejer sig ikke om Trump – Det drejer sig om 3. Verdenskrig!

31. juli 2016 – Den Ruslandskyndige professor ved New Yorks Universitet, Stephen Cohen, fik et kort interview på CNN i lørdags. Alt imens interviewereren gjorde som forventet og forsøgte at latterliggøre Cohen for at forsvare Putin og antydede, at han måtte være Trump-tilhænger, advarede Cohen strengt om, at spørgsmålet ikke drejede sig om Trump, men om Tredje Verdenskrig, hvis Vesten fortsætter på sin nuværende kurs.

»Vladimir Putin ønsker at afslutte den 'Nye Kolde Krig' – og det gør jeg også«, sagde Cohen. »Vi nærmer os en 'Cubakrise' med en atomar konfrontation med Rusland, både langs Ruslands

grænser og muligvis også over Syrien. Der er absolut ingen diskussion, ingen debat, om dette i de amerikanske medier – inklusive, med forlov, på CNN.«

CNN forsøgte at dreje interviewet hen på et spørgsmål om, at Trump skulle være en stråmand for Putin. Cohen svarede, at han (Cohen) ikke har nogen forbindelse til hverken Trumps eller Clintons kampagne, men at, da Trump sagde, at han ønsker at samarbejde med Rusland på nogle områder, hvilket vi plejer at kalde 'detente', »så kommer medierne, højst forbløffende, ud og er fulde af noget, man kun kan kalde neo-McCarthy-anklager om, at han er en russisk agent, at han er en 'kandidat fra Manchuriet' (hjernevasket), og at han er Putins klient. Så den virkelige fare er det, der bliver gjort imod vores egen politiske proces. Dette er et tidspunkt – i et præsidentvalgår – hvor der burde være en debat«.

Med hensyn til, at Trump har sat spørgsmålstegn ved NATO's rolle, sagde Cohen: »Er NATO en organisation, der søger en mission? For eksempel, så har NATO's mission i løbet af de seneste 20 år været den at udvides stadig nærmere til Ruslands grænser. Folk spørger nu, hvorfor bekæmper NATO ikke international terrorisme? Det er et legitimt spørgsmål – men det bliver ikke debatteret i USA. Vi stiller ikke dette spørgsmål. Vi siger bare, åh, Trump ønsker at opgive NATO.«

<https://www.youtube.com/watch?v=mCMyHJJrdDw>

Nancy Reagans død betegner 'Afslutningen af en bestemt æra'

7. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Det transatlantiske systems kollaps er en dødbringende situation – fra det fysiske, økonomiske sammenbrud, til den finansielle nedsmeltningens kaos, til faren for krig og den rædselsvækkende virkning af det rådne opbud af kandidater til det amerikanske valg og dets forløb. Det, der kræves under disse irrationelle omstændigheder, er en rationel respons. Der findes løsninger. Netop en sådan rationel respons er i gang i form af det fremstød, der kommer fra Ruslands og Kinas ledere, for samarbejde om rummet, videnskab, økonomisk udvikling i Eurasien og hele verden, og om fred. I sidste uge blev det under nationale møder i Beijing fastslået, at rumforskning nu vil blive en integreret del af Kinas økonomiske innovationsprogram. I USA leder LaRouchePAC's Kesha Rogers det politiske fremstød for at genrejse netop samme anskuelse, der oprindeligt var et varemærke for det Amerikanske System, og som NASA legemliggjorde.

I dag satte Lyndon LaRouche spørgsmålet om lederskab ind i et umiddelbart, historisk perspektiv med reference til Nancy Reagans død i søndags. Han sagde, at, hvis man tager perioden fra Ronald Reagans valg til præsidentskabet i 1980, i frem til Nancys død, så er det et tegn på, at »en ganske bestemt æra netop er afsluttet«. Reagan legemliggjorde en kvalitetsstandard for lederskab. Han var en meget dygtig person. LaRouche talte om sin forbindelse med ham, og nu om mindet om hans hustru.

I den ny æra, der nu er i gang, handler krisen ikke kun om fraværet af lederskabskvalitet, men om den udbredte fjendtlighed over for en sådan kvalitet. Folk i det

transatlantiske område – Vesten – bliver mere og mere vanvittige. Men vi kan ikke desto mindre, hvis vi intervenserer med rationalitet for at levere lederskabet, komme til undsætning og have held med vores forehavende.

Fjendens deployering er intens, med fremstød imod BRIKS og mod krig. Ingen anden end selveste den britiske kronens tjener Ambrose Evans Pritchard er på scenen i Sao Paulo, hvor han udgiver en artikel fra 7. marts om, at »BRIKS-fantasien« nu er forbi, og at »BRIKS-konceptet er blevet meningsløst ...« Han hævder, at »Brasilien er den første af BRIKS-kvintetten, der bryder sammen på så mange fronter på samme tid«, og at Sydafrika, Rusland og Kina alle er plaget af problemer. Han hævder, at kun Indien stadig har »vind i sejlene« – hvilket i realiteten refererer til beskidte, angloamerikanske tricks for at forsøge at få Indien til at blive 'den sidste, stående BRIK'.

Med hensyn til den relaterede, forrykte militære oprustningsfront, så er de største militære øvelser nogen sinde – kaldet Key Resolve – nu i gang mellem USA og Sydkorea. Med et opbud af 17.000 amerikanske styrker og 300.000 stk. sydkoreansk personel vil øvelserne vare i otte uger. Dette finder sted på et tidspunkt, hvor der er skarpe spændinger med Nordkorea, i betragtning af den kumulative virkning af årevis med geopolitik.

I **LaRouchePAC's ugentlige TV Policy Committee-udsendelse** i dag formandede Lyndon LaRouche, »Det er slutningen på det gamle system. Det må erstattes af et andet. Det kan gøres.«

Det er farligt. Bliv ikke bange.

Flyveblad – Alvorlig fare for krig:

Konsekvenserne af Martin O'Malleys tilbagetrækning af sit kandidatur til USA's præsidentskab

Download (PDF, Unknown)

Alvorlig fare for krig – Schiller Instituttet holder særligt møde om konsekvenserne af, at Martin O'Malley har trukket sig ud af valgkampen om USA's præsidentskab

Schiller Instituttet afholder et særligt møde v/formand Tom Gillesberg torsdag den 4. februar kl. 19 om følgerne af den pludselige afbrydelse af Martin O'Malleys kampagne for at

blive nomineret til det Demokratiske Partis præsidentkandidat i USA, og hvilke signaler, dette udsender om den umiddelbare fare for generel krig.

I dagene umiddelbart forud for valgkampagnebegivenhederne i delstaten Iowa havde Lyndon LaRouche skarpt intervenseret for at fastlægge den politik, der ville være forudsætningen for hans støtte til et O'Malley-præsidentskab med den bagtanke, at denne handling ville tvinge nogle af de førende fjender af Den amerikanske Republik til at spille deres kort ud og hermed afsløre deres intentioner.

Lyndon LaRouches konklusion i kølvandet på den pludselige afbrydelse af O'Malleys valgkampagne, endnu inden slutresultaterne fra Iowa var blevet annonceret, var, at ledende, britiske kredse, der kontrollerer Barack Obamas præsidentskab, desperat optrapper deres forberedelser til krig imod Rusland og Kina. Handlingerne imod O'Malley var i realiteten det afslørende, røde farvestof, der er en indikation af de krigsforberedelser, der allerede er i gang. Den kendsgerning, at der var eskalerende provokationer på vegne af den britiske krone imod den russiske præsident Vladimir Putin, der faldt sammen med aktionerne imod O'Malley, afgjorde sagen.

Tidspunktet for disse begivenheder var bestemt af den kendsgerning, at hele det transatlantiske finanssystem – Det britiske System – befinder sig i en accelererende sammenbrudsproces, som det indikeres af nedsmeltningen af hele det italienske banksystem, i et tempo, der overstiger Grækenlands, Portugals og Irlands tidligere kollaps.

De britiske imperiekræfter, inklusive deres Obama-præsidentskab, er forpligtet over for en hastig affolkning af planeten gennem krig og andre midler. Sammenfaldet af sammenbrudskrisen, den voldsomt overdrevne reaktion på LaRouches intervention på vegne af et levedygtigt O'Malley-kandidatur og den dramatiske optrapning af de målrettede

provokationer imod både Rusland og Kina – som kommer fra London og Det Hvide Hus – er det tydeligste bevis, vi kan få, for, at menneskeheden er i færd med gå ind i en tid med en særdeles alvorlig krise.

Det faktum, at topledere i både Rusland og Kina i høj grad er sig betydningen af denne udvikling bevidst, betyder, at der findes modforholdsregler, der kan tages, hvis de fulde implikationer af de seneste dages begivenheder bliver forstået.

Torsdag aften den 4. februar kl 19,00 afholder Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg et særligt møde, hvor han vil diskutere denne ekstraordinære udvikling. (se andetsteds info om gratis telefonkonference – du kan være med i diskussionen over telefon, eller deltage direkte i mødet på vores kontor).

I USA afholder Lyndon LaRouche (udover et hastemøde, ligeledes torsdag aften) et møde lørdag den 6. februar på Manhattan, New York, med et levende publikum, hvor han diskuterer denne nødsituation med hele USA (via telefonkonference), og hvad der nødvendigvis må gøres.

Det er af den yderste vigtighed, at alle borgere, der er seriøse omkring at forhindre et umiddelbart forestående styrtdyk ud i global krig, der meget hurtigt vil eskalere til en atomkrigskonfrontation og således sætter selve menneskehedens overlevelse på spil, deltager i disse møder. Forbered dig på en intens og åbenhjertig diskussion, og på en ekstraordinær mobilisering.

DOKUMENTATION:

Barack Obama truer Rusland, mens USA's realøkonomi smuldrer

3. februar 2016 – Præsident Barack Obama fortsætter med at iscenesætte den ene provokation efter den anden imod Rusland og Kina, hvor forsvarsminister Ashton Carter i denne uge har fremlagt et forsvarsbudget, der kun kan beskrives som en helligelse til Tredje Verdenskrig. Dette budget kræver milliarder af dollars i nye udgifter for at opgradere USA's og NATO's styrker i Europa og det asiatiske Stillehavsområde, alt imens der også skal lanceres en modernisering af USA's termonukleare strategiske triade til 1 billion dollar.

I onsdags bemærkede Lyndon LaRouche, at hele dette svindelnummer er et farligt bluff i betragtning af, at USA befinder sig i de fremskredne stadier af et fysisk-økonomisk sammenbrud. »Der finder en stejl nedgang i de amerikanske borgeres intellektuelle liv sted«, advarede LaRouche. »Vores økonomisk-produktive evne som nation er væk. Det eneste, der er tilbage, er en lille rest for et syns skyld.«

USA's Federal Reserves (Centralbanken) undersøgelse fra januar måned af låneanmodninger fra varefremstillings- og handelssektoren viser en dramatisk nedgang – mere end 11 procent. Banksektoren på begge sider Atlanten er i færd med at bryde sammen. Blandt de store amerikanske og europæiske banker er aktiernes værdi faldet med mere end 30 procent siden 1. januar, 2016. I dag har den tyske erhvervsavis *Handelsblatt* erklæret, at »Deutsche Bank er i frit fald« og tilføjer, at det virkelige centrum for den europæiske finanssektors kollaps ikke er i periferien, men er centreret i Tyskland og Frankrig, Europas industrielle hjerte. En finanspublikation skønner, at Deutsche Bank sidder på et bjerg af gæld, som for 70 % 's vedkommende er »forringet«.

Men, som Lyndon LaRouche understregede, så skyldes kollapset i finanssektoren kollapset i den produktive realøkonomi. Den

fysisk-økonomiske sammenbrudsproces er drivkraften. »Obama er øverste chef for en inkompetent styrke, og det står ikke bedre til med briterne.«

Tilfældet Californien er et eksempel herpå. Ved afslutningen af Anden Verdenskrig var Californien vokset frem som et Arsenal for Demokrati, med skibsbyggeri, produktion af fly og store forskningslaboratorier, inklusive Lawrence Livermore, Jet Propulsion Lab og Cal Tech. Dette er alt sammen blevet udslettet i accelererende tempo i de seneste år under guvernørerne Arnold Schwarzenegger og Jerry Brown.

Vores interesse går således ud på at genopbygge realøkonomien, og det begynder med at erkende og omstøde de fejltagelser, der er blevet begået, uafbrudt, siden Franklin Roosevelts død. Det begynder med vore uddannelses- og erhvervspraktikprogrammer, der er blevet ødelagt. Den produktive evne hos den unge generation af amerikanere er ikkeeksisterende, især i sammenligning med niveauet af produktivitet for blot to generationer siden.

Denne kendsgerning understreger blot galskaben i præsident Obamas provokationer imod Rusland og Kina, der blot vil bevirke en accelerering af det fremstormende kollaps af det amerikanske folks produktive evner.

Barack Obama må fjernes fra embedet, før han, efter britiske ordrer, indleder en atomkrig. Wall Street og City of London, der allerede er håbløst bankerot, må fjernes. Vi må viske tavlen ren, hvilket begynder med en global annullering af hele den akkumulerede spillegæld. Den er værdiløs, så bare annuller det hele! Som den tidligere cheføkonom i Den internationale Betalingsbank, BIS, William White, sagde under det nyligt afholdte Verdensøkonomiske Forum i Davos, Schweiz, så har vi behov for en samlet gældseftergivelsesfest sådan, som man har gjort det i de seneste 5000 år.

Udslet denne hasardspilsgæld, lancer en kreditpolitik efter

Franklin Roosevelts model for at skabe jobs, lancer uddannelses- og praktikprogrammer til den manglende faglærte unge generation, og udnyt den ældre generations kundskaber, mens vi genopbygger – og fjern hele galskaben med at forberede til krig imod Rusland og Kina.

Kompetente vestlige militære strategiske analytikere anerkender, at Rusland har gennemgået en reel, kvalitativ revolution i sine kapaciteter til udkæmpelse af krig og til at forhindre krig. Dette inkluderer nye generationer af militært udstyr og veluddannet personel. NATO's øverste flådekommandør roste for nylig russerne for det teknologiske spring i deres ubådes krigsførelseskapaciteter.

Kun et sindssygt, desperat britisk oligarki – og dets lakajer, såsom Obama – kunne overveje moderne krig imod stormagter som Rusland og Kina, der ikke har nogen planer om at udgøre en strategisk trussel. Den alvorligste trussel mod verdensfreden og overlevelse er processen med det accelererende kollaps i det transatlantiske område. Nedlukningen af NASA og den næsten totale skrotning af automobilektoren, med dens indbyggede kapaciteter for maskinværktøjsfremstilling, var dødstödet for USA's engang så magtfulde Amerikanske Økonomiske System.

Stop Tredje Verdenskrig:

Amerikansk universitetsprofessor Stephen Cohen:

Barack Obama kan ikke løbe fra sit ansvar for Tredje Verdenskrig!

3. februar 2016 – I går aftes under sin ugentlige optræden på John Batchelor radio-showet anbragte professor ved New Yorks Universitet Stephen Cohen ansvaret for den voksende krigsfare

direkte på præsident Obamas skød. Han sagde, at Obama ikke kan løbe fra Pentagons beslutning om at opbygge USA's militære styrker i Østeuropa, som USA's forsvarsminister Ash Carter bebudede i går.

»Dette er hans beslutning«, sagde Cohen. »Vi vidste, at det var en mulighed, da NATO talte om det under topmødet i Wales [i september 2014]; nu er det sket. NATO har besluttet – dvs., Det Hvide Hus – at firdoble sin militære magt omkring Rusland.«

»Det, vi nu står med, er et øjeblik, hvor den nye, kolde krig er blevet meget varmere pga. en beslutning taget i Washington«, sagde Cohen. »Det gør den nye kolde krig mere militariseret og gør den farligere end den foregående kolde krig, fordi vi [dengang] ikke havde vores militærmagt stående ved Ruslands grænser.« Cohen fortsatte med at beskrive, hvordan USA, i begyndelsen af 1990'erne, erklærede, at faren for atomkrig var forbi, når den ikke var det. Rusland var ude af våbenkapløbet, men USA fortsatte, især med sine missilforsvarsprogrammer og med sin tilbagetrækning fra ABM-traktaten i 2002. USA hævdede, at dette skete for at imødegå Iran, men alle vidste, sagde Cohen, at det var rettet imod Rusland. Så Rusland responderede ved at indlede en genopbygning af sine atomkapaciteter, en indsats, der i dag fortsætter med en høj prioritering.

»Beslutningen om at forstærke NATO's grænser gør det nu klart, at Rusland vil forlade sig på sit meget store arsenal af taktiske atomvåben«, sagde Cohen. »Det er indskrevet i deres officielle doktrin, at 'vi forbeholder os retten til at anvende vore atomvåben, hvis eksistensen af den russiske stat er truet af overvældende konventionelle styrker'. NATO kan i øjeblikket meget vel være i færd med at ophobe overvældende konventionelle styrker på Ruslands grænser.« Denne fare er forhøjet, påpegede Cohen senere i interviewet, af USA's modernisering af B61-12 atombomberne, en bombe, der er designet til at være mere »anvendelig«, et ord, der var blevet

bandlyst fra atom-leksikonnet af Ronald Reagan i 1980'erne, men som Obama har bragt tilbage.

»At sige, at dette er farligt, er at underdrive situationen. Det var alt sammen forudsigeligt, og alligevel er Washington gået frem med det. Når Washington først gennemfører firdoblingen af sine styrker, befinder vi os i en langt farligere situation mht. en mulig atomar konfrontation, end vi nogensinde gjorde under den Kolde Krig. Obama kan ikke længere skjule sig for dette. Sorteper ender dér. Han har godkendt dette. Det udgør en enorm optrapning af den Kolde krig med kurs mod en Varm krig.«

Hele det 38 minutter lange interview kan høres her: <https://audioboom.com/boos/4139013-nato-rearms-against-russia->

**Kesha Rogers fra LaRouchePAC
uden for
Johnson Space Center,
Houston, Texas:
»USA bør lancere et**

rumprogram som videnskabelig drivkraft for økonomisk genrejsning«; Luk Wall Streets og Barack Obamas drivkraft bag folkemord

31. januar 2016 – Hej, alle sammen, jeg er Kesha Rogers fra LaRouche Komite for Politisk Strategi (LPAC), og jeg er her i dag ved NASA's Johnson Space Center, hvor jeg var for seks år siden, da jeg lancerede en kampagne for Den amerikanske Kongres og krævede en rigsretssag mod præsident Barack Obama for hans nedbrydning og afmontering af det bemandede rumprogram, privatisering af det bemandede rumprogram og ødelæggelsen af det, der var vores nations vision under præsident John F. Kennedy. Det var Kennedys plan at gennemføre et forpligtende engagement for videnskab som reel drivkraft for økonomisk fremgang.

Det, vi har set i de seneste seks år under præsident Obama, og tidligere også under præsident Bush, er en fortsat degeneration af vores kultur; en håbløshed, og fortvivlelse. Vi har set et rekordhøjt tal og en stigning i selvmord, stigning i narkomisbrug blandt folk, der normalt er mere velhavende og velstillet, især blandt de mennesker, der ser på minoritetssamfund som dem, der ville være berørt af narkepidemien; nu er det folk blandt den hvide befolkningsgruppe i aldersgrupperne 25 og 35 til 45 år.

Hvorfor er dette sket? Der er sket, fordi vi har fjernet en

vision, vi har fjernet følelsen af at have en mission. Vi har ikke længere en videnskabelig drivkraft i nationen, og det skyldes præsident Barack Obamas bevidste politik, og den bevidste politik for ødelæggelse af denne nation gennem at kapitulere til Wall Street. Nu har vi så en situation, hvor vore unge mennesker befinder sig i dyb fortvivlelse og håbløshed.

Og det er ikke bare unge mennesker! Det er den kendsgerning, at denne nations befolkning ikke har nogen muligheder. Den største ulighed og ødelæggelse har ramt vores nation; hele det transatlantiske finanssystem er bankerot.

Hvad er løsningen? Kina har foreslået en løsning. Kina fremstår med visionen om en »win-win«-strategi med en stor mission for samarbejde, til beskuelse og inspiration for ikke alene Kina, ikke alene USA, men for hele verden, nemlig, at vi kan samarbejde om store projekter, såsom at minere Månen [for helium-3],[1] og atter betragte Månen som en affyringsrampe for hele udforskningen af rummet og forståelsen af menneskets rolle, menneskehedens rolle i galaksen. Det er gennem dette, at vi må inspirere mennesket.

Hvis vi gør dette, kan vi lukke Wall Street ned, og vi kan faktisk skaffe den nødvendige kredit, som det var Alexander Hamiltons hensigt, så vi ikke behøver at gå til Elon Musk eller nogen af disse folk med deres kæpemæssige pengebank, der allerede er bankerot. Vi kan faktisk gøre det, Kennedy gjorde, som Franklin Roosevelt gjorde, og vi kan anvende den nødvendige kredit til at opbygge et videnskabsdrevet program og atter opbygge en stor mission for denne nation.

Vi kan sørge for, at vore unge mennesker ikke tager deres eget liv, at de gives en vision med en ægte kultur. Dette videnskabsdrevne program ville sikre, at vi har energi til Jorden, med helium-3 fra Månen, i flere generationer fremover. Vi kan sørge for, at folk bliver inspireret ikke alene af et videnskabsdrevet program, men et, der er forbundet med en

storslået kultur, en storslået musikkultur, som hr. LaRouche har lanceret i vores Manhattanprojekt i New York. Og vi kan forene disse to kræfter og atter give inspiration til forpligtelsen over for menneskeheden, der engang var den håbets bavn, der inspirerede hele menneskeheden, og atter bringe USA tilbage i spidsen for denne form for vision.

Tak.

[1] Se: Tema-artikel: Udvinning af helium-3 på Månen for en menneskehed med fusionskraft, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>

Kan vi forhindre Obamas og Det britiske Imperiums fremstød for atomkrig?

Leder fra LaRouchePAC, 31. januar 2016 – Lyndon LaRouche kom søndag aften med en skarp advarsel om, at »verden står på randen af generel atomkrig, og det kommer først og fremmest fra Storbritannien og Obama. Obama er, og har altid været, agent for det britiske imperiesystem, og de satser nu på at lancere generel atomkrig. De står nu på den yderste rand for at skubbe det ud over kanten, lige nu, især i Europa.«

LaRouche sagde, at han har fulgt udviklingen på den internationale scene tæt, og det er i løbet af de seneste uger blevet åbenbart, at det døende, britiske imperiesystem gør fremstød for krig, *nu*, udvirket af deres agent Obama som et opgør mellem USA og NATO, imod Rusland og Kina. Vi har nået et sammenbrudspunkt i historien, hvor der omgående må gribes ind med handling for at forhindre dette mareridt i at udspille

sig.

»Det er det budskab, der bør præsenteres for alle, der ikke er dumme«, sagde LaRouche. »Og vi bør handle for at standse og forhindre, at en sådan krig lanceres. Med mindre de afskrækkes fra at gennemføre det, som de nu åbenlyst signalerer, at de vil gøre hurtigt, har vi kurs mod atomkrig og massedød over hele planeten. Pointen er: Kan vi forhindre dette her, der allerede er sat i værk? Kan vi forhindre, at det gennemføres? Det er det eneste spørgsmål af betydning i øjeblikket.«

I dag introducerede LaRouche-bevægelsen (i USA) et betydningsfuldt skift i den strategiske situation med Kesha Rogers, medlem af LaRouche Komite for Politisk Strategi (LPAC) og tidligere to gange demokratisk kandidat til Kongressen for delstaten Texas, der kaldte til politisk kamp med en genoplivning af NASA fra det helvede, som Obamas politik har dømt det til, for at få USA tilbage i rummet og gå ind i et win-win-samarbejde med Rusland og Kina, i særdeleshed om Kinas plan om at landsætte en mission på Månens bagside i 2020.

Se: LPAC-medlem og to gange demokratisk nomineret til Texas-22, Kesha Rogers, uden for Johnson Space Center i Houston, Texas.

Denne kampagne kan også spille en afgørende rolle i at genindføre fornuften i institutionen Det amerikanske Præsidentskab, der i øjeblikket befinder sig i hænderne på en afsindig morder, der synes at mene, at han kan få Rusland og Kina til at bøje sig under trusler om en atomar konfrontation, eller med en decideret atomkrig.

Dette skifte kan ikke vente til november 2016. Obama må fjernes fra magten nu. Dette kan gøres, og en fungerende *præsidentiel institution* genoplives, ved at afsløre det, der nu er et manipuleret demokratisk væddeløb til præsidentvalget. Sänk Hillary Clintons og Bernie Sanders' pro-Obama-

kandidaturer, og lancer en levedygtig politisk diskussion omkring Martin O'Malleys kampagne – den eneste kandidat, der offentligt har udtalt sig seriøst om at vende tilbage til Glass-Steagall-standarden for bankopdeling for at stoppe Wall Streets dødbringende politik, og som på anden vis har demonstreret egenskaber, der kvalificerer ham til præsidentskabet.[1]

På samme tid er det nødvendigt omgående at lukke Wall Street og hele det spekulative, transatlantiske finanssystem ned, eftersom det er dette systems bankerot, der står bag fremstødet for krig. Hele det transatlantiske system var et hårs bredde fra at kollapse i sidste uge med bankkrisen i Italien, og det kunne eksplodere, hvad øjeblik, det skal være – og stort set hvor som helst. Dette system må begraves, så USA kan vende tilbage til den politik for økonomisk vækst, vi havde under Franklin Roosevelt, og som også reflekteredes af Kennedys rumprogram.

»Rumprogrammet er hemmeligheden bag den mekanisme, gennem hvilken vi kan bringe USA, og andre dele af verden, ind i et økonomisk genrejsningsforløb«, udtalte Lyndon LaRouche den 30. jan. Når denne politik først træder i kraft, »vi vil se begyndelsen til en virkelig revolution i rummet. Så lad os komme i gang!«

[1] Se: [Fredags-webcast fra LPAC, 29. jan., dansk oversættelse](#), uddrag, om LaRouche-bevægelsens støtte til O'Malley-kampagnen og Glass-Steagall, o.a.:

Kun ved at genindføre Glass-

Steagall i USA kan et totalt finanssammenbrud i det transatlantiske område undgås, og en økonomisk genrejsning påbegyndes

LaRouchePAC Fredags-webcast 29. jan. 2016.

Ved at genindføre Glass-Steagall gør man en ende på den idé, at der kommer nogen redning fra skatteborgernes penge (bail-out) til dette massive bjerg af ulovlig og illegitim gæld. Jeg siger ulovlig, fordi en af de største komponenter i denne gæld er de illegale fortjenester fra den internationale narkohandel og anden international kriminel aktivitet, der har fået lov at passere igennem de amerikanske banker som en del af hele Bush-Cheney-politikken først og nu, Obama-politikken. Så der er et kriminelt element i systemet i øjeblikket, der gør krisen i amerikanske husstande større ved at sprede afhængighed af narkotiske stoffer i et hidtil uset tempo over hele landet.

Download (PDF, Unknown)